

พี ม (พี) ค่ำ
สำนักพิมพ์

วิวาห์ สนธยา

50

เชอริณ (อิสยาห์)

บทนำ

เด็ก...บ้า...

ยามโพล้เพล้...

แสงสีเสดอมแดงในเวลาผีตากผ้าอ้อมอาบไล่ไปทั่วทุกพื้นผิวของห้อง
ครัวไม่เก่าๆ ในบริเวณบ้านสวนจังหวัดปทุมธานี

ความเงียบส่งตเข้าครอบคลุมภายในห้อง นานๆ ครั้งจะมีเสียง
หยดน้ำจากก๊อกน้ำที่ขึ้นสนิมร่วงกระทบผิวน้ำในโถงดั่งตึง...ตึง...

บางครั้งเสียงเสียดสีของใบไม้จากต้นตะขบนอกห้องครัวก็ดังแทรก
ขึ้นยามสายลมพัดผ่าน

เด็กชายวัยสิบสองขวบที่นั่งซุกตัวอยู่ข้างโถงน้ำพยายามหายใจอย่าง
เงียบเชียบที่สุด หรือถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากหายใจเลย ซีพจรของเขาเต้นถี่
รัวมากกว่าปกติ มือเท้าเย็นเฉียบราวกับเพิ่งแช่น้ำใส่น้ำแข็งมา

พลันเขาก็ชะงักเมื่อรู้สึกว่ามีบางสิ่งมาสัมผัสต้นขา เขาค่อยๆ หลุบ
ตามอง ใจหายวาบเมื่อเห็นมือขาวซีดทาบกับต้นขาของเขา

ไตร่ตรองที่ตัวลั่นเทา เขาเงยหน้ามองเจ้าของมือ และเบิกตากว้างเมื่อ
เห็นเรือนผมยาวดำล้นยุ่งเหยิงนิดๆ ปีตรัยใบหน้าเจ้าของมือนั้นเป็นอย่าง

แรก

ทันทีที่เจ้าของมือขาวซัดขึ้นตาค้างมอง เด็กชายก็น้ำซัดเผือด เขาเห็นรอยคล้ำใต้ตาเธอเด่นชัด ความหวาดกลัวฉายชัดในดวงตาเขา เหงื่อซึมข้างขมับ

เขาตัดสินใจปิดมือนั้นออก แล้วลุกพรุดวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิตออกไปหมอบหลบอยู่ข้างกระถางต้นพริกชี้หูต้นเบ้อเริ่ม แต่พอเงยหน้าขึ้นก็ต้องผงะพร้อมกับร้องอุทาน “เฮ้ย!” เมื่อเจ้าของมือซัดๆ มานั่งคุกเข่าอยู่ตรงหน้า

จากความกลัวกลายเป็นความโกรธบ้างแล้ว ไตรดิษฐ์จ้องมองผู้ที่นั่งอยู่ตรงหน้าด้วยความไม่พอใจ

“เธอจะเอาอย่างไร ตามติดฉันอยู่ได้ เป็นโรคจิตหรือไง”

“มาเล่นกันนะพี่ไตร” เด็กหญิงผิวขาวจัดมาก้วยทำขบเขี่ยชวนราวกับไม่สนใจท่าทางไม่เป็นมิตรของอีกฝ่าย

“ฉันไม่เล่นกับคนบ้าอย่างเธอหรอก”

“พลอยไม่ได้บ้านะคะพี่ไตร”

“ไม่ได้บ้า แล้วตามติดฉันเป็นเนืองอกทำไม ไล่ก็ไม่ยอมไป ไปเล่นกับคนอื่นเลยไป” ต่อว่าไปก็นึกเคืองย่ำสร้อยไปด้วย ที่บังคับให้เขาออกมาเล่นกับเด็กบ้าคนนี้อยู่ได้ ทั้งที่เขาไม่ได้อยากเล่นหรือยุ่งกับเธอเลยแม้แต่นิดเดียว

“พลอยอยากเล่นกับพี่ไตรนี่คะ”

“แต่ฉันไม่อยากเล่นกับเธอ”

พลอยสรวกัมหน้างุดอย่างหงอยๆ “พี่ไตรไม่ชอบพลอย”

“ใช่ ฉันไม่ชอบเธอ ไม่มีทางจะชอบเธอด้วย เพราะฉันไม่ชอบคนบ้า”

“แต่คุณย่าสั้มลื้มบอกว่า อีกหน่อยโตขึ้นเราต้องแต่งงานกัน ถึงตอนนั้นพี่ไตรจะชอบพลอยมั้ย”

“ไม่มีทาง แล้วฉันก็ไม่มีทางยอมแต่งงานกับเธอด้วย ฝันไปเถอะ”

“แต่พลอยรักพี่ไทร”

เด็กชายไทรติดหนี้บนหน้าระอา สุดจะรำคาญเด็กแก่แดดที่รู้จักรัก
ผู้ชายตั้งแต่ห้าขวบ

“แต่ฉันไม่มีวันรักเธอเด็ดขาด เข้าใจมั๊ย”

เด็กหญิงพลอยสรวกก้มหน้าจนคางซีดอกริมฝีปากอímเล็ก ๆ ยื่น
เล็กน้อย ท่าทางฟ้องชัดว่าไม่พอใจคำตอบของเด็กชายนัก แต่ไทรติดหนี้ไม่
แยแส

พลันพลอยสรวกก็หาวหວดๆ

“วันนี้เธอเป็นอะไรของเธอ หาวอยู่ได้ เมื่อคืนไม่ได้หลับไม่ได้นอน
หรือไง”

เด็กหญิงพยักหน้า ทำให้ไทรติดหนี้ขมวดคิ้ว

“แล้วทำไมเมื่อคืนเธอไม่นอน จะทำตัวแตกต่างจากเด็กคนอื่นไปถึง
ไหนกัน”

“เมื่อคืนพลอยนอนไม่ได้”

“ทำไมนอนไม่ได้”

“พลอยต้องคุยกับเพื่อน”

“เพื่อนที่ไหนของเธอ”

“เพื่อนพลอยนำสงสาร เขาเหงา ไม่มีใคร พลอยก็เลยเป็นเพื่อนคุย
กับเขาทั้งคืน”

เด็กชายอึ้งไป พุดอะไรไม่ออกไปครู่หนึ่ง ยิ่งกว่าแน่ใจว่าเพื่อนคนนั้น
ของพลอยสรวกไม่มีตัวตน เพื่อนๆ ที่โรงเรียนก็รับรู้พฤติกรรมประหลาด
ของเธอ เธอเป็นบ้าซัดๆ แต่ย่าสรวกยังบังคับให้เขาเล่นกับเธอ มิหนำซ้ำ
ยังหวังจะจับเขาแต่งงานกับเด็กบ้านี่ตอนโตด้วย

ฝันไปเถอะว่าเขาจะยอมมีเมียเป็นคนบ้า ไม่มีทาง!

เขาเกลียดเด็กบ้าคนนี้ เกลียดบ้านหลังนี้ เขาจะไม่มีวันมาบ้านของ
ย่าสรวกอีกเด็ดขาด

เขาไม่มีทางยอมให้ย่าสร้อยบังคับให้มาบ้านหลังนี้เพื่อออกมาเล่นกับพลอยสรวย ส่วนท่านก็คุยกับย่าของพลอยสรวยอยู่ในบ้านอย่างไม่เดือดเนื้อร้อนใจว่าเขาทุกข์ทรมานเพียงใด

พอกันที เขาไม่อยากยุ่งกับเด็กบ้าคนนี้อีกต่อไป เช่นเดียวกับที่เขาเหนียวกับการวิ่งหนีและคอยหลบเธอ แต่เธอก็ตามหาเขาพบทุกครั้งราวกับมีตาหลังอีกหนึ่งตา

“จะไปไหนก็ไปซะ ฉันรำคาญเธอจะแย่แล้ว” ไตรติณห์บอกด้วยน้ำเสียงมะนาวไม่มีน้ำ

พลอยสรวยทำหน้าที่เศร้า จำต้องลุกขึ้นเดินไปจากตรงนั้น ไตรติณห์ถอนหายใจด้วยความโล่งอกที่สลัดแม่เด็กตื่นตุ๊กแกได้สำเร็จเสียที

“โอ๊ย!”

เสียงร้องอุทานของพลอยสรวยทำให้ไตรติณห์หันไปมอง แล้วก็พบว่าเธอกำลังนอนหลับหน้าลงบนพื้นปูน นอกจากจะบ้าแล้วยังซุ่มซ่ามอีก เขาคิดด้วยความระออา

พลอยสรวยค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งชันเข่า หัวเขามีเลือดออกเป็นทางยาวจากการหกล้ม เด็กหญิงเบะปากอิมน้อยๆ ขณะจับจ้องมาทางเขา น้ำตาเริ่มขอบตา เขาไม่แน่ใจว่าเธอจะปล่อยโฮหรือไม่ แต่ตั้งแต่รู้จักเธอมา เขายังไม่เคยเห็นเธอร้องไห้สะอึกสะอื้นเหมือนเด็กคนอื่นมาก่อน

แต่ถึงพลอยสรวยจะไม่ปล่อยโฮ แวดตาของเธอก็ฟ้องว่าเจ็บแผลลึกเพียงไหน เธอยังคงจ้องเขาไม่วางตาด้วยสายตาประหนึ่งตัดพ้อต่อว่ากลายเป็น

“โธ่เว้ย!” ไตรติณห์สบถ ยิ้มอย่างไม่ได้ตั้งใจ พลาญลุกขึ้นเดินกระแทกเท้าตรงไปหาเด็กหญิง เขาย่อตัวตรงหน้าคนที่เพิ่งหกล้ม

“เป็นยังไงบ้าง เจ็บแผลรีเปลา” ถึงน้ำเสียงของเขาจะไม่อ่อนโยน แต่ก็ไม่แข็งกร้าวเหมือนก่อนหน้านี้

เด็กหญิงพยักหน้า น้ำตายังคงรินน้อยๆ เขาจำต้องหยิบผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ากางเกงออกมาซับเลือดบนหัวเขาให้อีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง แต่

เด็กหญิงก็แอบสูดปาก

“เจ็บแหรอ” เขาถาม

พลอยสรวงสายหน้าทันควัน เธอคลี่ยิ้มน้อยๆ อวดฟันหลอคู่หน้า
ขณะที่ไตรติณห์ยังคงมีสีหน้าเอือมระอา

“เดินประสาอะไรถึงได้ทกล้ม”

เธอกลับไปหน้าเจื่อนจ้อยอีกครั้ง

“ลุกไหวรีเปล่า” เขาถามเสียงหัวน ยังวางมาดเข้มเสมอต้นเสมอปลาย
เด็กหญิงสายหน้าซ้ๆ เขาถอนหายใจดังพรีด ตามด้วยหันหลังให้
เธอและสั่งเสียงเข้มว่า

“ชี้หลังฉันสิ”

พลอยสรวงฉีกยิ้มกว้างขณะชี้หลังและกอดคอไตรติณห์แน่น เด็กชาย
หันไปมอง อุดแหวะไม่ได้

“ไม่ต้องยิ้มมากได้มัย เดี่ยวน้ำลายก็ไหลออกมาตรงฟันหลอ เลอะ
เสื้อฉันหรอก”

คนฟังหัวเราะคิกๆ เพราะมุกไม่ตั้งใจให้ซ้ำของอีกฝ่าย จนน้ำลายไหล
ย้อยจากช่องโหว่ของฟัน ผ่านคางลงมาเลอะเสื้อยืดสีขาวของไตรติณห์จริงๆ

“อຍากจะบ้า!” ไตรติณห์บ่นงึมงำอย่างเอือมระอาเมื่อเหลือบเห็น
น้ำลายไหลย้อยเปื้อนเสื้อ แต่ก็กระชับท่อนแขนที่ประคองเด็กหญิงตัวน้อย
ไว้บนหลังขณะสาวเท้าไปจากบริเวณนั้น

“พี่ไตรคะ” เสียงเล็กๆ ดังเจ็อยแจ้วข้างหู

“อะไร”

“พี่ไตรจะแต่งงานกับพลอยมัยยะคะ”

ไตรติณห์อยากจะทำพลอยสรวงให้หล่นโครมไปเสียเดี๋ยวนั้น แต่
สุดท้ายก็เป็นแค่ความคิด

“ใครจะไปแต่งกับยายเด็กบ้าฟันหลออย่างเธอ”

“อีกหน่อยพลอยก็ฟันขึ้น คุณย่าบอกว่า พอพลอยโตขึ้น ก็จะสวย

จนพี่ไตรตะลึงตึงๆ”

“กลัวจะหงายตังชะมากกว่านะสิ”

“พี่ไตรคะ”

“พูดมากซะจริง อะไรอีก”

“คุณย่าบอกว่า ถ้าพี่ไตรโตขึ้นมาแล้วชี้เหว ไม่หล่อเหมือนตอนนี่ ก็ให้พลอยทิ้งพี่ไตรด้วย แต่พลอยไม่ทิ้งพี่ไตรหรอกค่ะ”

“ทำไม” จู่ๆ ก็อยากรู้เหตุผลของเด็กหญิง

“ก็พลอยรักพี่ไตร พลอยจะแต่งงานกับพี่ไตรคนเดียว”

๑

แว่วเสียงสะอื้น

สิบเก้าปีต่อมา

ประมาณเที่ยงคืนเศษ รถหรูสีดำติดฟิล์มทึบคันหนึ่งแล่นมาจอดหน้าบริษัทบลูโอเชียนปรีนเซส ซึ่งเป็นบริษัทธุรกิจบ่อนกาสิโนบนเรือสำราญที่ล่องในทะเลอันดามัน

ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำเปิดประตูรถและก้าวออกมา ไบหน้าคมคายของเขาดูเย็นชา คิ้วเข้มซึ่งตรงปลายเฉียงขึ้นเล็กน้อยขมวดมุ่นเข้าหากัน ฟ้องให้เห็นว่าเจ้าตัวอาวมณีไม่น่าจะดีนัก

แต่จะให้ไตร่ตรองห้อาวมณีดีได้อย่างไร ในเมื่อเขาต้องมาจัดการธุระในบริษัทตอนดึกดื่นที่เที่ยงคืนเช่นนี้ หลังจากเหนื่อยล้ากับการทำงานมาทั้งวัน

ด้วยเหตุนี้เขาจึงหงุดหงิดเจ้าตัวต้นเหตุของความยุ่งยากมากขึ้นอีกหลายเท่าตัว

เกือบสองสัปดาห์ที่ผ่านมา ลูกน้องของเขาพยายามตามหาตัวหมอนี้แทบพลิกแผ่นดิน เพราะนั่นคือประกาศิตของเขา

ไอ้ตัวแสบนี่คือหนึ่งในลูกค้าเรือสำราญของเขา เมื่อราวเกือบสาม

สัปดาห์ก่อน มันลิ่งสติตอยู่ในบ่อนกาสิโนบนเรือทั้งวันทั้งคืน ก่อนจะลงจากเรือเมื่อเรือเทียบท่าในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นท่าเรือสำราญส่วนตัวของ บริษัทบลูโอเชียนปรีนเซส

แต่หมอนี้ไม่ได้ลงจากเรือมือเปล่า มันขโมยนาฬิการาคาเหยียบล้านของลูกค้ำคนหนึ่งบนเรือสำราญไปด้วย

ตอนที่ลูกค้ำคนนั้นมาร้องเรียนขณะเรือเทียบท่าว่า นาฬิกาข้อมือราคาแพงหุ้หายไปในวันสุดท้ายของการอยู่บนเรือ และเจ้าของนาฬิกาสิมมันไว้ในห้องน้ำบนเรือสำราญ เขาก็ไม่รู้หรือกว่าใครคือหัวขโมย เมื่อตรวจสอบจากกล้องวงจรปิดบนเรือก็ไม่พบเบาะแสใดๆ ในช่วงแรกไทรตติงห์สงสัยว่าจะเป็นฝีมือของพนักงานเสิร์ฟบนเรือ แต่หลังจากเรียกมาสอบสวนรายบุคคลก็ไม่พบใครมีพิรุช

เรื่องนี้สร้างความเสียหายให้แก่บริษัทของเขาไม่น้อย แม้ว่าลูกค้ำรายนั้นจะเป็นฝ่ายลื่นล่อถอดนาฬิกาสิมไว้เองก็ตาม แต่แน่นอนว่าเขายอมไม่ยอมให้เรื่องไม่น่าฟังประสงคนี้หลุดไปถึงลูกค้ำคนอื่นๆ หรือใครก็ตามที่อาจเป็นลูกค้ำในอนาคต เพราะนั่นหมายถึงความเป็นไปได้ที่เขาอาจจะเสียลูกค้ำเหล่านั้นไปให้คู่แข่งรายอื่น

ธุรกิจกาสิโนบนเรือสำราญอาจไม่ได้มีตาขี้ตื้นเหมือนธุรกิจร้านสะดวกซื้อ แต่ผู้ประกอบการธุรกิจเรือสำราญเหล่านี้ล้วนเป็นยักษ์ใหญ่ในวงการทั้งสิ้น การทำหั้นในเชิงธุรกิจจึงร้อนแรงและดุเดือดไม่แพ้ธุรกิจประเภทอื่นหรือเปลวๆ อาจจะมีมากกว่าด้วยซ้ำ

ดังนั้นเขาไม่มีทางยอมให้เรื่องหัวขโมยนั้นมาทำให้ธุรกิจของเขาสะดุดเด็ดขาด

แล้วก็โชคดีที่เมื่อราวสองสัปดาห์ก่อน เจ้าของร้านเครื่องเพชรที่เป็นลูกค้ำรายหนึ่งของเขาบังเอิญเอนาฬิกาฝังเพชรราคาเหยียบล้านเรือนั้นมาเสนอขายให้หนึ่งในผู้ช่วยของเขาในราคาถูกกว่าห้องตลาดถึงเกือบห้าสิบบเปอร์เซ็นต์ หลังจากซักไซ้ก็ทราบว่าเจ้าของร้านเครื่องเพชรรับซื้อมาจาก

หัวขโมยตัวแสบรายนั้นอีกที หมอนั้นคงร้อนเงินมาก เลยปล่อยของอย่าง
ไม่รีรอ ชายหนุ่มจึงจำต้องรับซื้อนาฬิกาเรือนนั้นเพื่อส่งคืนให้ผู้เสียหายซึ่ง
เป็นลูกคาวีไอพี พร้อมกับความเจ็บใจตัวต้นเหตุ

สองสัปดาห์แห่งการรอคอยของเขาสิ้นสุดลง เมื่อลูกน้องลากตัว
หัวขโมยมายังบริษัทของเขา และโทร. แจ้งเขาเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนหน้า
ชายหนุ่มบึ่งรถออกจากบ้านมาทันทีพร้อมกับอารมณ์โกรธและหงุดหงิด
ตั้งใจว่าจะจัดการไอ้ตัวแสบให้หายโมโหที่ทำให้เขาวุ่นวาย

ไทรติณฑ์फलักระตุกระຈกเข้าไปในบริษัท นัยน์ตาซึ่งแฝงประกาย
ความแข็งกร้าวจับจ้องไปยังชายหนุ่มที่นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้นในห้องโถงของ
บริษัท สองมือของเขาถูกมัดไพล่หลัง ใบหน้าปกขำบวมเป่ง โหนกแก้ม
ด้านขวามีรอยเลือดเป็นทางยาว

หนึ่งเดียว ซึ่งเป็นผู้ช่วยมือขวาของไทรติณฑ์ พร้อมกับลูกน้องหน้า
เหี้ยมอีกสองคนที่ยืนคุมเชิงฝายนั้น มีกิริยาสำรวมขึ้นมาทันทีเมื่อเห็น
ไทรติณฑ์สาวเท้าเข้ามา

ในฐานะเจ้าของธุรกิจบ่อนกาสิโนบนเรือสำราญ เขาจำเป็นต้องมี
ลูกน้องกึ่งนักเลงในอาณัติเพื่อดูแลธุรกิจใบบ่อน บ่อยครั้งที่ลูกค้ำบางราย
อยากกระตุกหนวดเสือ บ้างก็มาแบบขำมาคนเดียว บ้างก็มากันเป็นทีม เพื่อ
เข้ามาหาเงินด้วยการใช้กลโกงใบบ่อนของเขา ลูกน้องของเขาต้องจัดการ
สิบแปดมงกุฎเหล่านี้ด้วยไม้แข็ง จะได้เซ็ดไหลบ แต่ทุกวันนี้ก็ยังมีคนอยาก
ลองดีไม่หยุดหย่อน

การชกต่อยทะเลาะวิวาทใบบ่อนกาสิโนก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ลูกน้อง
ของเขาต้องควบคุมและจัดการ รวมทั้งปัญหาจิปาเถะอื่นๆ อย่างการตามล่า
หัวขโมยแจกเช่นคราวนี้

ทุกวันนี้คนส่วนใหญ่และสื่อต่างๆ รับรู้กันว่า เขาสืบทอดตำแหน่ง
มาเพียบ่อนกาสิโนบนเรือสำราญต่อจากพ่อ หลังจากท่านเสียชีวิตไปเมื่อ
หลายเดือนก่อน ท่านคือหนึ่งในผู้บุกเบิกธุรกิจบ่อนกาสิโนบนเรือสำราญ

และเป็นหนึ่งในมาเฟียคนดังของเมืองไทย

ด้วยเหตุนี้กระมังเขาเลยต้องกลายเป็นมาเฟียในสายตาคนภายนอก แม้เขาจะไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นมาเฟีย แต่เป็นแค่เจ้าของธุรกิจคนหนึ่งที่ตาม

“ตามตัวมันเจอที่ไหน” ไตรติณฑ์ถามเสียงเย็น ยังไม่ละสายตาไปจาก คนหน้าตาฟุ้งซึ้งซึ่งมองเขาด้วยสายตาหวาดหวั่น ตัวลั่นนั่งงก พร้อมกับ ยกมือไหว้ปลุกๆ

“มันหนีไปอยู่ชุธาครับ แต่กว่าจะลากตัวกลับมาได้ต้องออกแรงไม่น้อย หน้าตামันเลยซ้ําเลือดซ้ําหนองแบบนี้” หนึ่งเดียวตอบ

“ดี โดนชะบังจะได้หลาบจำ ฉันว่ายังไม่ค่อยไปด้วยซ้ํา ถ้าเป็นฉัน มันคงได้ไซ้กเลือดกว่านี้”

“อย่าทำผมเลย ผมสำนึกผิดแล้ว ผมไม่กล้าทำอีกแล้ว” หัวขโมย วิงวอน

“เพิ่งมาสำนึกผิดตอนนั้นแล้วจะมีประโยชน์อะไร ทำไมตอนแรกจะขโมยของไม่รู้จักสำนึก” ไตรติณฑ์ถาม

“ผมขอโทษ ผม...มันโง่ ผมมันเลว แต่ผมสัญญาว่าผมจะไม่ทำเรื่องเลวๆ แบบนี้อีก”

ไตรติณฑ์หัวเราะเสียงหย่นในลำคอ “ไม่ต้องห่วงหรอก แกคงหมดสิทธิ์จะขโมยของชาวบ้านอีกแล้ว เพราะฉันจะตัดนิ้วแกทีละนิ้วจนกุดทั้งสิบนิ้ว”

ชายหนุ่มผิวสองสีหน้าซีดเผือดทันควัน พุบหน้าลงกับพื้นเพื่อกราบกรานไตรติณฑ์ และวิงวอนร้องขอความเมตตา

“แกมาสำนึกตอนนี้ก็สายไปแล้วละ นอกจากแกจะทำให้ฉันวุ่นวาย เสียเวล่ำเวลา ยังทำให้ฉันต้องเสียเงินโดยใช้เหตุอีกตั้งหลายแสน รู้มั๊ยโทษของแกมันหนักหนาสาหัสเกินกว่าจะให้ภัยได้ จับมันไว้ เตรียมตัดนิ้วมันทีละนิ้ว” ประโยคทำยชายหนุ่มลั่นเสียงเหี้ยมเกรียม

“อย่า อย่าทำอะไรผมเลย ผมผิดไปแล้ว ให้โอกาสผมอีกครั้งเถอะ

ผมไม่อยากโดนตัดนิ้ว!” หัวขโมยไววายเสียงหลง กลัวจนสติแตก ปัสสาวะราดออกมาเดี๋ยวนั้น

เจ้าของบริษัทมองคนร้องไววายอย่างสมเพช เมื่อผู้ช่วยมือขวาของ ไตรติณฑ์พยักหน้าให้สองลูกน้อง ทั้งสองก็เข้าไปจับมือสองข้างของเขาไว้ อย่างแน่นหนา พร้อมกับควักมีดปลายแหลมออกมาคนละเล่ม ทำให้คนถูกจับยังร้องไววายกึ่งสะอื้น

“ฉันรำคาญเสียงมันเต็มแก่แล้ว ตัดนิ้วมันซะ” ไตรติณฑ์สั่ง

ลูกน้องทั้งสองทำตามคำสั่งทันที เมื่อมีดเตรียมจะตัดนิ้วมือทั้งสองข้าง แต่เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ของไตรติณฑ์ก็ดังขึ้นก่อนมีดจะเฉือนโคนนิ้ว

ไตรติณฑ์หยิบโทรศัพท์ออกมากดรับสายจากลูกน้องของเขาที่อยู่บนเรือสำราญ ต้องเป็นเรื่องเร่งด่วนและสำคัญมากแน่นอน ไม่อย่างนั้นลูกน้องของเขาคงไม่โทร. มาหายามวิกาลเช่นนี้

คนถูกจับถอนหายใจดังเฮือก เกือบจะหมดสติอยู่รวมร่อ

“ว่าไงนะ แล้วหนักแค่ไหน” ไตรติณฑ์ถามปลายสายกลับไป หลังจาก รับทราบว่ามีแขกบนเรือสำราญคนหนึ่งเกิดเมาแล้วเอานิ้วไปแหย่ในช่องหยอดเหรียญของตู้สล็อตแมชชีน จนนิ้วติดอยู่ในช่องนั้นนานกว่าสองชั่วโมงแล้ว ขณะนี้พนักงานบนเรือกับแพทย์ประจำเรือคนหนึ่งกำลังช่วยกันอย่างสุดความสามารถ

ระหว่างรอให้ลูกน้องส่งสายให้แพทย์คนดังกล่าว ไตรติณฑ์ก็หันไปบอกกับลูกน้องที่กำลังเตรียมพร้อมจะจัดการกับหัวขโมยนาฬิกาข้อมือราคาแพงว่า

“รอแป๊บหนึ่ง รอฉันจัดการเรื่องซีเมอบนเรือที่หาเรื่องให้ฉันปวดหัวให้เสร็จก่อน...ครับหมอ อาการหนักขนาดไหนครับ” ไตรติณฑ์ถามปลายสายในช่วงท้าย

“เท่าที่ผมดูอาจจะต้องตัดนิ้วครับ เพราะนิ้วติดอยู่ลึกมาก ยังไม่มี

แนวนอนว่าจะเอานิ้วออกมาได้ ติดมาร่วมสองชั่วโมงแล้วด้วย ตอนนี้นิ้วเปลี่ยนเป็นสีเขียวม่วงไปหมด เซลล์น่าจะตายหมดแล้ว” ปลายสายอธิบาย

“ไม่มีทางอื่นแล้วหรือครับ”

“น่าจะเป็นอย่างนั้นครับ”

“แล้วคนเจ็บเป็นยังไงบ้าง”

“หมดสติไปแล้วครับ เขามาเที่ยวบนเรือคนเดียวชะด้วย ติดต่อกันที่บ้านก็ไม่ได้ เราคงต้องตัดสินใจกันแล้วละครับว่าจะเอายังไงดี”

“แล้วหมอดคิดอย่างไร”

“คงต้อง...ตัดแล้วละครับ”

ไตรศรินทร์ถอนหายใจหนึ่งเฮือก ก่อนจะตอบไปว่า “งั้น...ตัดนิ้วเลย”

เท่านั้นเอง ลูกน้องทั้งสองคนที่ถือมีดไว้ก็ลงมือตัดนิ้วหัวขโมยข้างละนิ้วทันที เลือดสดๆ ไหลพุ่งจากมือทั้งสองข้างของคนที่ถูกจับตัวไว้ พร้อมกับที่เสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดดังก้องกังวานขึ้นทั่วห้องโถงชั้นล่าง

“จ๊าก! โอ้ยยย...”

ไตรศรินทร์กอดวางสายและหันไปมองตามเสียง เขาทำหน้านิ้วเมื่อเห็นนิ้วตกอยู่บนพื้นสองนิ้ว เลือดยังไหลทะลักออกมาจากมือทั้งสองข้างของคนที่ถูกจับไว้

“ใครสั่งให้พวกแกตัดนิ้วไอ้หมอนี้” ชายหนุ่มถามเสียงละเหย

ผู้ช่วยมือขวาหันไปมองลูกน้องอีกสองคนด้วยสีหน้าเล็งเล็งไม่ต่างกัน

“เอ่อ...ก็เมื่อกี้คุณไตรสั่งว่าให้ตัดนิ้วเลยไงครับ” หนึ่งในเดียวตอบ

ไตรศรินทร์ถอนหายใจ “ฉันไม่ได้สั่งพวกนาย ฉันคุยกับหมอ บอกให้หมอตัดนิ้วขึ้นมาที่นิ้วติดในช่องหยอดเหรียญของเครื่องสล็อตแมชีน”

ลูกน้องทั้งสามหน้าเหลือไปตามๆ กัน พร้อมกับก้มมองเลือดที่ยังไหลพุ่งนองพื้น ส่วนคนโดนตัดนิ้วก็ยังร้องโหยหวนกึ่งปล่อยโฮ รวากับทั้งเจ็บปวดและชอกช้ำใจอย่างเหลือแสนไปพร้อมๆ กัน

“แล้วเอาไงต่อดีครับ” ผู้ช่วยมือขวาถามอีก

“ตัดนิ้วไหนของมันไปบ้าง” ไตรติณฑ์ถาม

ลูกน้องคนหนึ่งตอบว่านิ้วนาง อีกคนตอบว่านิ้วกลาง

“ยังดีนะที่พวกนายไม่ได้ตัดนิ้วโป้ง ไม่อย่างนั้นมันคงน่าสมเพช
ยิ่งกว่านี้”

“แล้วเอาไงต่อดีครับ จะให้พวกเราตัดนิ้วที่เหลือด้วยรีเปล่าครับ” หนึ่งใน
ในสองลูกน้องหน้าเหลี่ยมถาม

เสียงร้องโหยหวนกวนประสาทดังก้องขึ้นอีกคำรบจนไตรติณฑ์
ทำเสียงจืออย่างรำคาญ

“ช่วยทำให้มันหยุดโหยหวนก่อนได้มั๊ย ฉันทำคาญ”

หนึ่งเดียวหันไปพยักหน้าให้สองลูกน้องหน้าเหลี่ยมอีกครั้ง ลูกน้องคน
หนึ่งเลยหันไปสั่งลูกน้องอีกคนให้ถอดรองเท้าผ้าใบออกมาข้างหนึ่ง

“ถอดทำไมพี่”

“ก็เอาไว้มันคาบไง มันจะได้เงียบเสียง”

“แต่...ฉันเพิ่งซื้อคู่นี้มาเองนะ เปลี่ยนเป็นถุงเท้าได้มั๊ยพี่”

“เอ่อ อะไรก็เอามาเถอะ”

ลูกน้องที่อ่อนวัยกว่าถอดถุงเท้าซึ่งมีรอยขาดโหว่ส่งให้ลูกพี่ อีกฝ่าย
เลยเอาถุงเท้ายัดใส่ปากคนที่ยังร้องโหยหวนไม่เลิก

สีหน้าหงุดหงิดของไตรติณฑ์คลายลงเมื่อเสียงร้องโหยหวนเหลือ
เพียงเสียงอู้

“ค่อยยังชั่วหน่อย หมอนี่ร้องได้น่ารำคาญมาก”

“เอ่อ แล้วเราต้องตัดนิ้วมันต่อมั๊ยครับ” ผู้ช่วยมือขวาถามอีก

ไตรติณฑ์ทำหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบว่า “อันที่จริงวันนี้ฉัน
ก็ไม่ได้คิดจะตัดนิ้วมันหรอกนะ แค่อยากชู่ก่อน แต่ก็ช่วยไม่ได้ที่พวกนาย
ตัดไปแล้ว เอาเป็นว่าปล่อยมันไป ให้มันไปรักษาตัวแล้วค่อยไปหาเงินมาใช้
คืนฉัน แต่ถ้ามันไม่ใช้คืน คราวหน้าฉันจะให้พวกนายตัดนิ้วมื่อกับนิ้วเท้า
มันให้เรียบบูร”

ลูกน้องทั้งสองยอมคลายมือจากคนที่เพิ่งโดนตัดนิ้วและมีถุงเท้ายึดปาก

“ไปให้พ้นหน้าฉันซะก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนใจ”

คนโดนตัดนิ้วค่อยๆ ยืนตัวขึ้นนั่ง ยกสองมืออันสิ้นเทาที่นิ้วด้วนไปข้างละนิ้วขึ้นประนม ก่อนจะคลานออกไปก็ไม่ลืมเก็บนิ้วนางและนิ้วกลางอาบเลือดของตัวเองติดมือไปด้วย

ไตรตติณฑ์ส่ายหน้าอย่างสมเพชขณะมองรอยเลือดที่หยดเป็นทางยาวตามหลังหัวขโมยที่คลานออกไปจากบริษัทอย่างทุลักทุเล

“พวกนายช่วยกันเช็ดคราบเลือดพวกนี้ให้หมดจดซะ อย่าให้เหลือคราบแม้แต่นิดเดียว ฉันไม่ชอบให้บริษัทของฉันเลอะเทอะ” เจ้าของบริษัทสั่ง

“ครับ” หนึ่งเดียวตอบรับ

เมื่อภารกิจเสร็จสิ้น ไตรตติณฑ์ก็เดินออกไปจากบริษัทเพื่อขึ้นรถคันหรูตรงกลับบ้าน

หลังจอดรถในโรงรถเสร็จเรียบร้อย ไตรตติณฑ์กำลังจะก้าวลงจากรถ แต่ก็ต้องชะงัก ค่อยๆ มองไปยังกระจกมองหลังเมื่อรู้สึกว่ามีบางอย่างมาขวางอยู่ แต่ก็ไม่พบอะไรนอกจากเบาะหลังที่...ว่างเปล่า

ไตรตติณฑ์เลยละความสนใจจากเบาะหลังรถและก้าวลงจากรถ พร้อมกับที่เสียงสุนัขหอนดังแว่วมาจากที่ไหนสักแห่ง

คนงานวัยกลางคนเดินชวยเท้าเข้ามาหาอย่างนอบน้อม

“กลับมาแล้วหรือครับท่าน”

“อ้อ ยังไม่นอนอีกเหรอ”

“มาตรวจดูอะไรนิดหน่อยครับท่าน”

“ตรวจดูอะไร”

“ผมได้ยินเสียงเหมือนคนร้องให้อยู่ในโรงรถ ก็เลยมาดูนะคะครับ” ยอด

ตอบ

ไตรตติณห์ขมวดคิ้ว “เสียงคนร้องไห้ จะมีได้ไง ใครเปิดหน้าต่างอยู่ รีบเล่า”

“คงจะอย่างนั้นครับท่าน”

“งั้นก็ไปนอนได้แล้ว” ไตรตติณห์พูดจบก็สาวเท้าออกจากโรงจอดรถ

คนงานวัยกลางคนกำลังจะเดินอ้อมไปยังเรือนพักคนงานซึ่งตั้งอยู่ด้านหลังบ้านหลังใหญ่ แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเห็นเด็กหญิงผมยาวถึงกลางหลังเดินเคียงข้างไปกับกับไตรตติณห์ เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นขยี้ตาทันทวน แล้วลืมหัดอีกครั้ง แต่ก็ไม่เห็นเด็กหญิงคนนั้นแล้ว

“หมูนี้นั่นเป็นอะไร เดียวได้ยินเสียงแว่ว เดียวเห็นภาพหลอน สงสัยจะตีผีเหล่าเยอะไปหน่อย” ยอดบ่นมึนงำก่อนจะเดินกลับห้องพักของตัวเอง

เมื่อขึ้นมาถึงห้องนอน ไตรตติณห์ก็เดินไปที่โต๊ะทำงานสี่ตัวาวซึ่งตั้งอยู่ทางฝั่งซ้ายของห้องใกล้ชุดโซฟาปรับแขก แม้จะเป็นเวลาเกือบตีหนึ่งครั้งแล้วก็ตาม เขายังไม่รู้สึกร่วงลึกลับเท่าไร เลยอยากทำงานต่ออีกสักหน่อย

ไตรตติณห์เปิดหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน เพื่อตรวจแผนการตลาดไตรมาสถัดไปของบริษัท เกือบหนึ่งปีแล้วที่เขาขึ้นดำรงตำแหน่งประธานบริษัทบลูโอเชียนปรีนเซสแทนพ่อผู้ล่วงลับ ผลการดำเนินงานธุรกิจบนกาลิโนบนเรือสำราญของบริษัทภายใต้การกุมบังเหียนของเขาอย่างเต็มตัวเป็นที่น่าพอใจมาก และเขาก็คิดว่าพ่อคงเฝ้ามองจากที่ไหนสักแห่งด้วยความพึงพอใจเช่นกัน

พ่อรักและทุ่มเททั้งชีวิตให้แก่บริษัทบลูโอเชียนปรีนเซสตราบจนวินาทีสุดท้ายของชีวิต นับตั้งแต่เขาจำความได้ ก็เห็นแต่ภาพท่านชลุกอยู่ในบริษัทตลอดเวลา ท่านแทบไม่มีเวลาให้เขาด้วยซ้ำไป ในวัยเยาว์เขายังใช้ชีวิตส่วนใหญ่คลุกคลีกับย่าสร้อย เพราะแม่จากเขาไปตั้งแต่เขาอายุเพียงหกขวบ การจากไปของท่านสร้างความเจ็บปวดให้ครอบครัวอย่างมาก และยังคง

เป็นแผลในใจเขาจนถึงทุกวันนี้

เขาเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของบุพการี หลังแม่จากไป พ่อก็ไม่ได้หาแม่ใหม่ให้เขา ท่านอาจมีผู้หญิงคนอื่นบ้าง แต่ก็ไม่ได้คิดจริงจังจนถึงขั้นจะยกตำแหน่งภรรยาให้

ไตรตตินท์เชื่อว่าการที่ท่านไม่คิดแต่งงานใหม่ก็เพราะท่านรักภรรยาคนแรกมากเหลือเกิน นับจากแม่ของเขาจากไป พ่อก็ทุ่มเทกับการทำงานมากขึ้นอีกหลายเท่าตัว ประหนึ่งต้องการจะลืมนความทุกข์ใจจากการสูญเสียบุคคลผู้เป็นที่รักยิ่ง

เขาเงยหน้าจากหน้าจอคอมพิวเตอร์พกพา มองไปรอบๆ ห้องนอนอันโอเอียงสี่เหลี่ยมขรุขระ พลันความเหงาก็จู่โจมเข้าหาเป็นระลอกบางๆ แต่เขาก็เพียงปรับความรู้สึกอ่อนไหวนั้นทิ้งไป

ณ วันนี้ เขาไม่ใช่เด็กชายตัวเล็กๆ ที่เอาแต่นั่งรอพ่อกลับบ้านเพื่อกินข้าวด้วยกันทุกวี่วัน แต่เป็นถึงผู้บริหารของบริษัทบลูโอเชียนปรีนเซส มีลูกน้องต้องดูแลหลายร้อยชีวิต

‘แกจะต้องเข้มแข็ง แกจะอ่อนแอ ร้องไห้เป็นเด็กๆ แบบนี้ไม่ได้ นับจากนี้ไปแกจะต้องเป็นประธานบริษัทแทนพ่อ’

นั่นคือคำพูดสุดท้ายของพ่อก่อนจะจากเขาไปตลอดกาล วันนั้นเป็นครั้งแรกในรอบสิบกว่าปีที่เขาหลังน้ำตา แต่พ่อก็สั่งห้ามไม่ให้ลูกผู้ชายอย่างเขาร้องไห้เพื่อท่าน เขาจึงกล้ำกลืนน้ำตาตลกลงไป เพื่อให้ท่านเห็นแต่ภาพความเข้มแข็งของเขาที่ท่านปรารถนาจะเห็นอยู่เสมอ

การอยู่ในบ้านหลังใหญ่โตเพียงลำพัง บางทีก็ไม่สนุกเอาเสียเลย เหมือนอย่างในขณะนี้ เป็นต้น

เขาคิดถึงใครบางคนขึ้นมา

ย่าสร้อย

รอยยิ้มจางๆ ผุดขึ้นบนดวงหน้าหล่อเหลาคมสันที่มักเคร่งขรึมและเย็นชาเป็นนิจนิรันดร์ ภาพของหญิงชรา ชอบเกล้าผมมวย หน้าตาอบอุ่นใจดี

ผุดขึ้นในห้วงความคิด

ย่าสร้อยรักและห่วงใยเขาอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ตอนเขายังเด็ก หากท่านไปไหนก็มักพาเขาไปด้วย แต่เมื่อห้าปีก่อน ท่านก็ตัดสินใจย้ายไปอยู่บ้านสวนอันเงียบสงบในจังหวัดนครราชสีมาพร้อมกับผู้ติดตามคนหนึ่ง โดยตั้งใจไปมุ่งข่าวหม่อมขาว ปฏิบัติธรรม และใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย

อันที่จริงท่านอยากจะปลีกวิเวกไปก่อนหน้านี้แล้ว แต่เพราะยังห่วงเขา เลยอยู่ดูแลเขาจนกระทั่งท่านแน่ใจว่า เขาจะยืนหยัดในโลกอันแสนวุ่นวายใบนี้ได้โดยไม่เสียคนหรือหลงผิดเหมือนหลานชายอีกคนของท่าน

ย่าสร้อยหวนใจเสมอมาว่าเขาจะติดการพนัน จึงอบรมสั่งสอนเขาบ่อยๆ ว่าการพนันเป็นสิ่งไม่ดี

ท่านแสดงออกชัดเจนว่าไม่ชอบใจธุรกิจบ่อนกาสิโนของครอบครัวบ่อยครั้งที่ท่านขอให้พ่อของเขาเลิกทำธุรกิจนี้เสีย แต่สิ่งนั้นคงยากจะเป็นไปได้ เพราะนี่คือธุรกิจที่ทำกำไรมหาศาลและหล่อเลี้ยงพนักงานหลายร้อยคนมานานหลายสิบปี

ครั้งสุดท้ายที่ได้คุยกับย่าสร้อยเมื่อครั้งปีก่อน ท่านก็รีบเร่งให้เขาเลิกทำธุรกิจบ่อนกาสิโนด้วยเหมือนกัน แต่เขาไม่อาจรับปากได้ ทว่าท่านก็เข้าใจการตัดสินใจของเขา และอย่างน้อยเขาก็รับปากไว้ว่า จะไม่มีทางลุ่มหลงมัวเมาไปกับบอขายมุขเหล่านี้เด็ดขาด แล้วเขาก็ทำได้ตามที่สัญญาไว้

บางทีวันสองวันนี่เขาอาจจะปลีกเวลาไปเยี่ยมท่านสักหน่อย ปกติเขาไม่ค่อยชอบสถานที่เงียบเชียบในป่าเขาที่ตกแต่งคล้ายอาคารมัสกัเท่าไร และคงไม่เหยียบย่างไปยังสถานที่นั้นแน่นอน ถ้าไม่ใช่เพราะย่าสร้อย

ไทรติวินท์ขาวหวอดๆ เลยลุกขึ้นจากเก้าอี้ เตรียมตัวเข้านอน แต่แล้วก็ต้องชะงักกึก เมื่อได้ยินเสียงคล้ายกับ...เสียงสะอื้น

เสียงนั้นดังอยู่ใกล้ๆ

ชายหนุ่มมจดยดสายตาไปยังโต๊ะทำงาน ค่อยๆ ก้มลงมองใต้โต๊ะ

แล้วเขาก็ต้องผงะถอยหลังด้วยความตกใจเมื่อเห็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ

คนหนึ่งซ่อนอยู่ที่ใต้โต๊ะ เธอนั่งชันเข่า ผิวขาวซีด ผมยาวรุ่มร่ายสยายเต็มบ่า แวดตาหมองเศร้า

แม้จะยังตกใจ แต่เขาก็ตัดลินีใจก้มลงไปมองใต้โต๊ะอีกครั้ง แล้วพ่นลมหายใจอย่างโล่งอกเมื่อไม่เห็นเด็กคนนั้น

เขาคงจะตาฝาดไปเอง

แต่แล้วเขาก็ชะงักงันอีกครั้งเมื่อรับรู้ถึงความเย็นเยียบที่สัมผัสฝ่ามือ จึงค่อยๆ หลุบตาลงมอง หัวใจเต้นแทบหยุดเต้นเมื่อเห็นมือเล็กๆ สีขาวซีด กำลังจับมือเขาไว้ เมื่อหันไปมองเจ้าของมือนั้นก็พบว่าเป็นเด็กหญิงคนเดิม เขาสะบัดมือออกทันควัน และสาวเท้าถอยหลังอย่างลนลานจนหลังชนกำแพง

“เธอเป็นใคร!”

เด็กคนนั้นไม่ตอบ น้ำตาไหลจากดวงตาของเธอ จากนั้นน้ำตาก็กลายเป็นเลือดสีแดงฉาน

ไตรตติณฑ์ตกใจจนเปล่งเสียงแทบไม่ออก ค่อยๆ หดუნั่งลง แข็งขาอ่อนแปลยเปลี้ยแรงเสียวอย่างนั้น เขารวบรวมสติ หลับตา แล้วพรวดบอกกับตัวเองว่าเขาแค่เปลี้ยมากจนตาฝาดเท่านั้น ครู่หนึ่งก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น แล้วหัวใจก็ร่วงไปยังตาตุ่ม เมื่อใบหน้าของเด็กคนนั้นลอยเด่นอยู่ตรงหน้า

“อย่ามายุ่งกับฉัน!” ไตรตติณฑ์ร้องพร้อมกับเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะทำงาน เขาหายใจหอบระรัว กวาดตามองไปรอบๆ ห้องนอนที่เงียบสงัด แล้วค่อยๆ พ่นลมหายใจด้วยความโล่งใจที่ไม่พบเด็กหญิงคนนั้น

ที่แท้เขาก็ทำงานจนเพลอหลับและฝันไปเท่านั้นเอง

“ฝันบ้าอะไร” ไตรตติณฑ์บ่นงมำและลุกขึ้นไปอาบน้ำ

เมื่อออกจากห้องน้ำเขาก็เคลื่อนตัวขึ้นเตียงและผล็อยหลับไปในไม่กี่วินาที

ตรงผนังห้องฝั่งปลายเตียง เด็กหญิงคนหนึ่งกำลังนั่งชันเข่า ทอดมองอย่างเศร้าหมองไปยังชายหนุ่มที่หลับสนิทอยู่บนเตียง

๒

สัญญาหน้าเสา

ย่าสร้อยกับเขาช่างใจตรงกันเสียเหลือเกิน แค่เมื่อคืนนี้เขาคิดว่าจะไปหาท่าน เช้าวันรุ่งขึ้นท่านก็โทร. มาขอให้เขาไปหา บอกว่ามีเรื่องจะปรึกษาหารือกับเขา บ่ายวันนั้นหลังสะสางงานเสร็จเรียบร้อย เขาก็รีบเดินทางไปจังหวัดนครราชสีมาเพียงลำพัง ทั้งคิดถึงและอยากรู้ว่าท่านมีธุระอะไร

ชายหนุ่มเดินทางมาถึงที่พักของย่าสร้อยตอนสี่โมงเย็นกว่าๆ บ้านพักของท่านเป็นบ้านไม้สีขาวชั้นเดียว ตั้งอยู่บนที่ดินราวๆ สองไร่ พื้นที่รอบตัวบ้านหนาแน่นไปด้วยต้นไม้เขียวชอุ่ม ดูร่มรื่นแต่ก็เงียบสงบจนเข้าขั้นสงัด ใครบางคนเปิดประตูไม้ออกมา

“ไทร หลานย่า” หญิงชราวัยเจ็ดสิบกว่าซึ่งสวมชุดขาวทั้งชุดและยังเดินเห็นคล่องแคล่วเอ่ยทัก

“สวัสดีครับคุณย่า” ไทรติดันท์ตรงเข้าไปหาท่าน

“เข้าไปนั่งพัก ดื่มน้ำดื่มทำกันก่อน”

หลังจากสองย่าหลานเข้าไปในบ้านซึ่งตกแต่งไว้อย่างเป็นระเบียบและ

สะอาดสะอาดอัน เครื่องเรือนมีเพียงน้อยชิ้นและมีเท่าที่จำเป็น ไตรดิษฐ์ก็หนึ่ง
ซัดสมาธิบนเสื่อกับหญิงชรา ครูหนึ่งคนติดตามที่มาอยู่กับย่าสร้อย ซึ่งเป็น
หญิงวัยกลางคนร่างสันหัด ท่าทางเรียบร้อยก็นำเครื่องตุ้มมาบริการ

“เป็นไง ชับรตมาเหนื่อยมั๊ยลูก”

“ไม่เห็นเหนื่อยหรอกครับ ไม่ได้เจอคุณย่าตั้งนาน คิดถึงคุณย่าจังเลย
ครับ”

“อย่าก็คิดถึงเราเหมือนกัน สบายดีนะ”

“ครับ คุณย่าก็สบายดีไซ้มั๊ยครับ”

“ย่าสบายดีไซ้”

“สีหน้าคุณย่าดูอึมเิบมีความสุขดีนะครับ”

“มาอยู่ที่นี่ จิตใจเยียบสงบ ก็ทำให้ย่าไม่คิดมาก”

“มีเรื่องอะไรให้คุณย่าต้องคิดมากอีกหรือครับ”

“ก็จะมีอะไรละ เรื่องบ่อนกาสิโนนั่นแหละ บอกตามตรง จนถึงตอนนี้
ย่าก็ยังไม่ชอบให้ครอบครัวของเราไปยุ่งกับการพนันพวกนี้เลย มันบาป
รู้มั๊ยลูก”

“แต่เราไม่ได้บังคับให้ลูกเข้ามาเล่นนะครับ พวกเขาเต็มใจมาเล่นเอง
ไม่บาปหรอกครับย่า” ไตรดิษฐ์ปลอบให้ท่านสบายใจ

“ใครว่าไม่บาป เราที่มีส่วนสนับสนุนให้มีการเล่นพนันนะไ้ไตร”

“ผมเข้าใจครับ แต่ถึงพวกเขาไม่มาเล่นบ่อนกาสิโนของเรา เขาก็ไป
เล่นบ่อนบนเรือสำราญลำอื่น หรือไม่ก็บ่อนการพนันอื่นๆ คนพวกนี้เขาชอบ
เล่นการพนัน เราไปห้ามเขาไม่ได้หรอก”

หญิงชราถอนหายใจ “ย่าอธิบายไปไตรก็ไม่เข้าใจหรอก แต่ย่าก็หวัง
ว่าสักวันไตรจะเข้าใจที่ย่าพูด รู้มั๊ย เราอาจจะไม่ได้ไปบังคับให้พวกเขา
มาเล่นการพนันกับเรา แต่เราก็เป็นส่วนหนึ่งในวงจรอุบาทว์ ครอบครัวเรา
วนอยู่ในวงจรนี้มานานหลายสิบปีเหลือเกินนะไ้ไตร”

หลานชายโอบเอวหญิงชราอย่างเอาใจ “ครับ ผมจะเก็บไปคิดนะครับ”

แน่นอน เขาพูดเพื่อให้ท่านสบายใจอีกเช่นเคย คงเป็นไปได้ที่เขาจะเลิกทำธุรกิจที่ทำเงินมหาศาลเช่นนี้

“ดีแล้วลูก แล้วหนูล่ะ” หญิงชราถามถึงสุธานิ์ หลานสาวอีกคนที่ เป็นลูกพี่ลูกน้องกับไตรตินห์

“เห็นว่กำลังเตรียมจะเรียนต่อปริญญาโทครับ”

“คงกำลังยุ่ง มิน่าหนูนี้ไม่ค่อยมาหาเลย”

“เมื่อวันก่อนผมคุยกับหนู เห็นว่าเดือนหน้าจะมาหาคุณย่านะครับ”

ผู้เป็นย่ายิ้มน้อยๆ “หนูนี้เป็นเด็กดี ย่าไม่ค่อยห่วงหรอก ห่วงก็แต่...”

ช่วงท้ายประโยค สีหน้าของท่านแปรเปลี่ยนเป็นกัลลัถกุ่ม

“คินหรือครับ”

หญิงชราพยักหน้า

ไตรตินห์มองอีกฝ่ายอย่างเข้อกเข้ใจ สุกคิน หรือคิน คือพี่ชายของ สุธานิ์ ทั้งสองเป็นลูกของเพ็ญพรรณ น้องสาวของพ่อ สุกคินอายุน้อยกว่า เขาสองปี และน่าจะเข้ากับเขาได้ดีในฐานะลูกพี่ลูกน้อง แต่เปล่าเลย ทั้งสองไม่ถูกกัน มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งชกต่อยกันมาตั้งแต่เยาว์วัย แม้โตขึ้นมาจะห่างหายจากการชกต่อย แต่ก็มีเรื่องให้ต้องโต้เถียงกันอยู่เสมอ

ลูกพี่ลูกน้องของเขาคนนี้ดำรงตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายการตลาดและประชาสัมพันธ์ของบริษัทลูโอเซียนปรีนเชส แต่งานหลักคือสิงสถิตในบ่อน กาลิโนบนเรือสำราญหรือไม่ก็บ่อนการพนันที่อื่น ยิ่งหลังจากย่าสร้อยย้ายมาอยู่ที่นี่ และพ่อของไตรตินห์เสียชีวิต สุกคินก็ยังไม่ต้องเกรงอกเกรงใจใครอีกต่อไป อยากไปเล่นพนันบนเรือสำราญสักสัปดาห์ก็ไม่มีใครห้ามปรามได้

พ่อของสุกคินเสียชีวิตไปเมื่อราวห้าปีก่อน เหลือแต่แม่ แต่เพ็ญพรรณก็ใจดีเกินกว่าจะคุมลูกชายเกรคนนี้ได้

“คินยังไปเล่นในบ่อนอยู่ใช่ไหม” ย่าสร้อยถาม

ไตรตินห์มีสีหน้าหนักใจขณะพยักหน้ารับ “แต่อาเพ็ญก็พยายาม

“ไม่ให้คินไปขลุกอยู่ในบ่อนมากเกินไปครับ”

“อย่างแม่เพ็ญจะไปทำอะไรได้ ใจอ่อนกับลูกชายได้ทุกที ย่าละกลุ่มเหลือเกิน”

“คุณย่าอย่าคิดมากนะครับ ผมเชื่อว่าอีกหน่อยคินคงจะคิดได้”

“ย่าก็หวังว่าคินจะคิดได้ในสักวัน ย่าเป็นห่วงเขา สวดมนต์ให้เขาทุกคืนเพื่อให้เขาเลิกเล่นการพนันเสียที”

ไทรติดนहींได้แต่ยิ้มฝืดๆ แทนคำตอบ เพราะตัวเขาเองก็ไม่เห็นแสงรำไรสักนิดว่าสุพคินจะเลิกเข้าบ่อนกาสิโนได้ แล้วถึงไม่เข้าบ่อนบนเรือสำราญของครอบครัว เขาก็คงหาทางไปเข้าบ่อนอื่นแทน โดยไม่คิดสนใจเลยว่าย่าและแม่จะห่วงเขามากแค่ไหน

“ย่าก็เอาแต่บ่นเรื่องคิน ไตรคงเบื่อแย่”

“ไม่หอรอกครับ ยังไงคินก็เป็นน้องชายผม ผมก็ห่วงเขาเหมือนกัน” ไทรติดนहींพูดจากใจจริง ถึงทั้งสองจะไม่ชอบหน้ากันนัก แต่เขาก็ไม่ได้มีความสุขกับการเห็นสุพคินหลงเดินทางผิดเช่นนี้

“ย่าดีใจนะที่ยังมีไทรคอยดูแลคิน เพราะตอนนี้คงไม่มีใครคุมคินได้แล้วนอกจากไทร”

“แต่ผมไม่ใช่พี่ชายแท้ๆ คินก็ไม่ได้เกรงอะไรผมสักเท่าไรหรอกครับ”

“แต่อย่างน้อยตอนนี้คินก็ยังเกรงใจไทรมากกว่าใคร คอยดูๆ ปรามๆ คินให้หน่อยแล้วกันนะ”

“ครับ คุณย่า เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง”

หญิงชรามองหลานชายอย่างขอบคุณ ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“คุยเรื่องหนูกับคินไปแล้ว ทีนี้มาคุยเรื่องไทรบ้าง”

“เรื่องอะไรหรือครับคุณย่า”

“เรื่องสำคัญมาก ย่าถึงได้ตามไทรให้มาหาวันนี้ ไทรจำคุณย่าสัมผัสเพื่อนย่าได้มั๊ยลูก”

ชายหนุ่มทำหน้าที่ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็พยักหน้า ภาพเลื่อนรางของหญิง
สูงวัย ซอยผมสั้น สวมผ้าชิ้นทุกครั้งที่เจอผุดขึ้นในห้วงความคิด

“คุณย่าส้มลิ้มที่อยู่บ้านสวนคนนั้นหรือครับ”

“นั่นแหละ ไตร แล้วจำหลานสาวคุณย่าส้มลิ้มที่ชื่อพลอยสรวงได้มั๊ย”

คราวนี้ภาพของเด็กหญิงตัวจ้อย ผิวขาวซีด ผมยาวยุ่งกระเซิง ได้ตา
ดำคล้ำอยู่เป็นนิตย์ชวนชนลุกก็ผุดขึ้นมาแทน

“พอจะจำได้ครับ” เขาจำใจตอบ ไม่อยากรื้อฟื้นความทรงจำเกี่ยวกับ
เด็กสยองขวัญที่ตามติดเขาเป็นน้องอกคนนั้นเลย อยากจะลืมไปเลยว่าชีวิต
นี้เคยรู้จักเด็กคนนั้น

“ดีเลยลูก เมื่อวันก่อนย่าเพิ่งได้โทร.คุยกับคุณย่าส้มลิ้ม เราก็เลย
คุยเรื่องของไตรกับหนูพลอย”

หัวคิ้วเข้มๆ ขมวดเข้าหากันทันควัน “ทำไมหรือครับคุณย่า”

“ไตรจำได้มั๊ยที่ย่าเคยเล่าให้เราฟังว่า ย่ากับคุณย่าส้มลิ้มเคยมีพันธ-
สัญญาต่อกัน”

“พันธสัญญาอะไรครับ”

“ก็ยากับคุณย่าส้มลิ้มเคยหมั้นหมาย ไตรกับหนูพลอยไว้ตั้งแต่เรา
ทั้งคู่ยังตัวกะเบี๊ยกโง่ลูก”

“หมั้นหมาย? คุณย่าหมายความว่ายังไงครับ” ไตรดิ้นหัวรู้สึกอึดอัด
ขึ้นมาทันที ลางสังหรณ์ไม่น่าพึงประสงค์เริ่มร้องเตือน

“ก็...ถึงเวลาของเราสองคนแล้วไงจ๊ะ”

“ถึงเวลา? คุณย่า...หมายถึง...”

“นั่นแหละ ถึงเวลาที่ไตรกับหนูพลอยต้องแต่งงานกันแล้ว”

“อะไรนะครับ!” ไตรดิ้นทีโพลงเสียงหลง ไม่แน่ใจว่าหูผาดไปหรือไม่
และการแต่งงานกับเด็กบ้านนั้นคงเป็นสิ่งที่สุดท้ายในโลกที่เขาจะทำ

“ทำไมต้องทำเสียงทำหน้าตกใจขนาดนั้นล่ะไตร”

“คุณย่าไม่ได้ล้อผมเล่นนี่มั๊ยครับ”

“อย่าอายเขานี้แล้ว จะมาล้อเล่นเรื่องพวกนี้ได้ยังไง”

ไทรติดนทร์มีสีหน้าอึ้งระคนอึดอัด “คุณย่าไม่ได้ล้อเล่น แต่ก็ไม่ได้อบายความแบบนั้นจริงๆ ใช่มั้ยครับ”

“ไทรนี้พูดอะไร ย่าฟังแล้วงงนะลูก ยาไม่ได้ล้อเล่นก็หมายความว่า ยาจะให้เราแต่งงานกับหนูพลอยจริงๆ ลีลูก”

“แต่คุณย่าครับ มัน...เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ล่ะครับ”

“ทำไมจะเป็นไปไม่ได้ล่ะ”

“ก็...มันเป็นแค่สัญญาไว้สาระเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อน ทำไมต้องเอามาคิดจริงจังกันด้วยล่ะครับ”

“นั่นไม่ใช่สัญญาไว้สาระนะลูก คุณย่าสัมพันธ์บอกยาไว้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่า ไม่ว่าจะอย่างไรไทรก็ต้องลงเอยด้วยการแต่งงานกับหนูพลอย”

“หมายความว่ายังไงครับ คุณย่าสัมพันธ์ไม่มีสิทธิ์มาบังคับกะเกณฑ์ใครนะครับ”

“คุณย่าสัมพันธ์ไม่ได้บังคับกะเกณฑ์ใครนะไทร แต่หมายถึงโชคชะตาต่างหากที่เป็นตัวกำหนด เราสองคนเป็นเนื้อคู่กัน หนีกันไม่พ้นหรอก”

ไทรติดนทร์ยั้งฟังก็ยิ่งรู้สึกว้าวไรสาระมากขึ้นทุกที ผันไปเถอะว่าเขาจะยอมแต่งงานกับเด็กคนนั้น

“โชคชะตาอยู่ในมือเรานะครับคุณย่า ผมไม่มีทางให้โชคชะตามากำหนดชีวิต แล้วผมก็ไม่เชื่อเรื่องโชคชะตาไว้สาระพวกนี้ด้วย”

หญิงชราในชุดขาวถอนหายใจเบาๆ “แต่คราวนี้ไทรต้องเชื่อนะ เพราะไทรจะมีเคราะห์ เป็นวิบากกรรมที่หนักหนามากจนอาจทำให้ไทรได้รับอันตรายถึงชีวิต”

ชายหนุ่มทำหน้าวิงวอน “ไทรบอกคุณย่าครับ”

“คุณย่าสัมพันธ์”

ไทรติดนทร์แทบจะเก็บความไม่พอใจในตัวหญิงชราอีกคนไว้ไม่อยู่ เขาสำยหน้าน้อยๆ

“คุณย่าสั่มลิมพูดเรื่องเพื่อเจ้อ คุณย่าอย่าไปสนใจนะครับ”

“ไม่ได้เพื่อเจ้อนะไต่ร คุณย่าสั่มลิมมีญาณทิพย์แม่นยำมาก ก็ครั้งแล้วครั้งย่อยที่เธอบอกย่าเกี่ยวกับสิ่งที่ยังไม่เกิด แล้วสิ่งนั้นก็เกิดขึ้นจริงๆ”

สิบแปดมงกุฏ...คำนี้ผุดขึ้นในหัวของไต่รติดหน้อยอย่างช่วยไม่ได้ เขาไม่ได้อยากกล่าวหาย่าสั่มลิม แต่การกระทำของอีกฝ่ายกำลังฟ้องว่านางอาจจะ เป็นพวกต้มตุ๋น คงเห็นว่าย่าสั่มลิมเชื่อเรื่องพวกนี้ เลยเอาจุดอ่อนตรงนี้ มาหลอกลวงท่าน

“แต่ผมว่าเราอย่าไปเชื่อเรื่องพวกนี้เลยนะครับ มันพิสดารไม่ได้ บางทีอาจเป็นแค่เรื่อง...หลอกลวงก็ได้”

หญิงชรามองหลานชายด้วยสายตาจริงจัง

“ไต่ร นี่ไม่ใช่เรื่องหลอกลวงนะ ย่ารู้จักกับคุณย่าสั่มลิมมานานหลายสิบปีแล้ว คุณย่าสั่มลิมเตือนย่าด้วยความเป็นห่วงจากใจจริง และหนทางเดียวที่ไต่รจะรอดพ้นจากวิบากกรรมครั้งนี้ได้ก็คือ ไต่รต้องแต่งงานกับหนูพลอย”

“หึ!” ไต่รติดหน้อยหลุดหัวเราะในลำคออย่างกลั่นแกล้ง

“นี่มันยิ่งกว่าเรื่องไร้สาระอีกนะครับ ถ้าผมมีวิบากกรรมจริง แล้วการแต่งงานกับ...เด็กคนนั้น จะทำให้ผมหลุดพ้นจากเคราะห์ได้ยังไง”

“ช่วงนี้ไต่รกำลังดวงตกนะลูก แต่ดวงของหนูพลอยจะมาเสริมบารมีของไต่รให้แข็งแกร่งและผ่านพ้นวิบากกรรมครั้งนี้ไปได้”

“ใครบอกคุณย่าครับ คุณย่าสั่มลิมหรือครับ” เสียงหัวทุ้มยามเอ่ยถึงชื่อหญิงชราอีกคนแทบไม่มีความศรัทธาใดๆ หลงเหลืออยู่เลย

“ใช่จ๊ะ ย่าฐานะว่าไต่รไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ มองว่าเป็นเรื่องไร้สาระ แต่ไต่รต้องเชื่อย่านะลูก”

“ผมเชื่อคุณย่าครับ แต่ผมไม่เชื่อคุณย่าสั่มลิม มีอย่างที่ไหนจะจับผมแต่งงานกับหลานสาวตัวเอง อ้างว่าเพื่อแก้วิบากกรรมให้ผม คุณย่าไม่คิดหรือครับว่า...ย่าสั่มลิมอยากให้คุณย่าสาวตกถึงข้าวสารมากกว่า คงอยาก

หาผู้ชายสวยๆ ให้หลานสาว สองย่าหลานจะได้มีชีวิตสุขสบายกันไปทั้งชาติ”

ไตรตตินท์ไม่ได้หลงความร่ำรวยของครอบครัวตัวเอง แต่ทรัพย์สินมากมายมหาศาลที่ตกทอดมาจากผู้เป็นพ่อก็พอจะการันตีได้ว่าเขาเป็นหนึ่งในเศรษฐีของเมืองไทย และแน่นอนว่ามีผู้หญิงไม่น้อยอยากจะเป็นเจ้าสาวของเขา แต่เขาไม่แน่ใจว่าผู้หญิงพวกนั้นรักเขาหรือเงินเขามากกว่ากัน

“ทำไมไตรพูดแบบนี้ล่ะ อย่าไปกล่าวหาคุณย่าสั้มลิ้มแบบนี้สิลูก”

“ผมไม่ได้กล่าวหานะครับ ผมแค่พูดไปตามเนื้อผ้า”

“แต่ย่ายืนยันได้ว่าคุณย่าสั้มลิ้มกับหนูพลอยไม่ได้มีความคิดแบบนี้แน่นอน”

“เมื่อก่อนก็อาจจะใช่ครับ แต่ตอนนี้ผมชักไม่แน่ใจ ผ่านมาเกือบยี่สิบปี บางทีครอบครัวนั้นอาจประสบปัญหาทางการเงินอะไรก็ได้ แล้วนี่ก็อาจเป็นแผนการของพวกเขา”

ไตรตตินท์คิดว่าตัวเองไม่ได้มองโลกในแง่ร้ายเลยแม้แต่น้อย เพราะสิ่งที่เขาสรุปน่าจะเป็นเหตุผลเดียวของการรื้อฟื้นการหมั้นหมายเมื่อเกือบยี่สิบปีที่แล้ว ไม่มีเรื่องดวงตก โชคชะตา และวิบากกรรมบ่าบออะไรนั่นหรอก ถ้าจะมีก็มีแต่...

พวกสิบแปดมงกุฏ

“ไตรอย่าพูดแบบนี้นะ ย่าขอรับรอง คุณย่าสั้มลิ้มเป็นคนดี เป็นเพื่อนย่า” น้ำเสียงของหญิงชราเจือความไม่พอใจ

หลานชายรู้สึกตัวว่าคงจะพูดแรงเกินไปหน่อย ถึงอย่างไรย่าสั้มลิ้มก็เป็นเพื่อนสนิทของย่าสั้อย

“ผมขอโทษนะครับคุณย่าที่พูดตรงและแรงไปหน่อย แต่เอาเป็นว่าผมไม่อยากจะให้คุณย่าคิดมากกับเรื่องไร้สาระพวกนั้น”

“อย่ายังยืนยันกรานะว่านี่ไม่ใช่เรื่องไร้สาระ แล้วย่าก็อยากให้ไตรแต่งงานกับหนูพลอย ไม่อย่างนั้นย่าคงมีแต่ความทุกข์ใจ ทุกคืนคงนอนไม่หลับ เพราะห่วงหลานชายสุดที่รักของย่า” ท่านทอดมองไตรตตินท์ด้วยแววตาแห่ง

ความรักใคร่และเป็นกังวล

“ผมเข้าใจว่าคุณอย่า แต่คุณอย่าไม่ต้องห่วงนะครับ ผมจะดูแลตัวเอง เป็นอย่างดี ไม่มีใครหรืออะไรมาทำอะไรผมได้หรอกครับถ้าผมป้องกันตัวเองเป็นอย่างดี”

“แต่ไตรไม่มีทางป้องกันตัวเองได้จากวิบากกรรมหรอก เชื้อยาเถอะ ไตร แต่งงานกับหนูพลอย เธอจะทำให้ไตรผ่านพ้นเรื่องราวๆ ไปได้”

“ผมไม่...” ไตรติณห์ยังไม่ได้ทันได้ปฏิเสธอีกครั้ง หญิงซาร์ก็ชิงพูดแทรก

“ถือว่าอย่าขอร้องนะไตร ยาคงนอนตายตาไม่หลับถ้าไม่ได้จัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย ถ้าไตรอยากให้อายุมีความสุขก็เพื่ออย่าสักครั้งนะ ไหนๆ ไตร ก็ไม่ได้คบหาใครจริงๆ จังๆ ที่ไหน อายุเราก็ไม่น้อยแล้ว แต่งงานกับหนูพลอยจะเป็นไรไป” ยาสร้อยยังคงมัดมือชกหลานชาย

ความหนักใจและอึดอัดเบียดเบียนใบหน้าหล่อเหลาคมสัน

“แล้วถ้าผมไม่ยอมทำตามคำขอของคุณย่าล่ะครับ”

“ชีวิตที่เหลือต่อจากนี้ในแต่ละวันของยา ก็คงมีแต่ความทุกข์ ความกลัดกลุ้ม ความเป็นห่วง เผลอๆ ยาอาจจะล้มป่วยเพราะความกังวลในใจ”

ไตรติณห์อึ้งไปกับคำพูดของท่านที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจของเขา ยิ่งยวด เขารักและผูกพันกับท่านมากเหลือเกิน เขาอาจจะทำให้ใครบนโลกใบนี้เสียใจก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่ยาสร้อย

ที่ว่าคำขอของท่านครั้งนี้ ยากเย็นเข็ญใจเกินกว่าที่เขาจะยอมปฏิบัติตามได้

เกือบสามทุ่มแล้ว แต่ไตรติณห์ยังนั่งหน้าเคาน์เตอร์อยู่ในห้องทำงานเพียงลำพัง

ไตรติณห์กลับจากการไปเยี่ยมยาสร้อยตั้งแต่ช่วงหัวค่ำ และสิ่งแรกที่เขาทำหลังออกจากบ้านพักของย่า ก็คือการจ้างวานนักสืบมืออาชีพคนหนึ่ง

สืบหาประวัติของ พลอยสรวง ดวงไท โดยเร่งด่วน และถ้าได้ภายในวันนี้ เขาจะจ่ายค่าจ้างเพิ่มให้อีกสองเท่า

นักสืบคนนั้นรับปากทันทีว่าสามารถสืบหาประวัติของเธอเพื่อส่งให้เขาภายในวันนี้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงยังนั่งรออย่างใจจดใจจ่ออยู่ในห้องทำงานจนดึกคืน

หวังว่านักสืบรายนี้คงไม่ได้ดีแต่ปากหรอกนะ

ผ่านไปอีกเกือบชั่วโมง ก็ยังไม่มีอีเมลจากนักสืบที่เขาว่าจ้าง ถ้าทำงานไม่ได้เรื่องแบบนี้ เขาคงต้องจ้างนักสืบรายใหม่กระมัง

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังจะลุกขึ้นเพราะซีก็ยจรรออีกต่อไป เสียงเตือนว่ามีอีเมลใหม่เข้ามาที่ตั้งขึ้นจากโทรศัพท์เคลื่อนที่และคอมพิวเตอร์พกพาตรงหน้า มันใจว่าคงส่งมาจากนักสืบ

ไทรติณห์เลือกเปิดดูจากคอมพิวเตอร์พกพา เพราะครั้งนี้ต้องการเห็นข้อมูลและภาพของเธอคนนั้นชัดๆ ยิ่งชัดเท่าไรก็ยิ่งดี จะได้จำแม่นๆ ว่าหน้าตาของพวกสืบแปดมงกุฏเป็นอย่างไร

สิ่งที่ปรากฏตรงหน้าเป็นอย่างแรกคือภาพถ่ายของหญิงสาวคนหนึ่ง เธอไม่ใช่เด็กน้อยตัวจ้อยคนเดิมอีกต่อไป ในภาพถ่าย เธอสวมเสื้อยืดสีดำ กำลังก้มหน้ามองอะไรสักอย่าง ผมยาวเกินครึ่งค่อนหลังของเธอยุ่งเหยิงเล็กน้อยและปิดระไบหน้าบางส่วน จนทำให้มองเห็นใบหน้าของเธอไม่ชัดเจน

ผิวของเธอยังคงขาวจัดเหมือนเดิม แต่ไม่ได้ซีดเซียวเหมือนเด็กตัวจ้อยคนนั้น ทั้งยังนวลเนียนราวกับผิวทารก เขาจดสายตาไปยังภาพถ่ายนั้นอยู่ครู่ใหญ่ๆ ก่อนเลื่อนสายตาลงมาใต้ภาพ เพื่ออ่านข้อมูลและประวัติของเธอเท่าที่นักสืบจะสืบค้นมาได้

พลอยสรวงอายุยี่สิบสี่ปีเต็ม เรียนจบปริญญาตรีคณะโบราณคดีจากมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งด้วยคะแนนระดับเกียรตินิยม

ไทรติณห์ยิ้มหยันมุมปากเล็กน้อย การศึกษาก็ดี แต่รอ่านจะเป็นสืบแปดมงกุฏ

เขาได้อ่านข้อมูลของเธอไปเรื่อยๆ และทำหน้าที่ พ่อของเธอประกอบอาชีพลับเพื่อ ส่วนแม่เสียชีวิตด้วยโรคร้ายตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อน ลือกันด้วยว่าแม่ของยายทวดของพลอยสรวงเป็นปอบหิบบ แม่นักสืบจะแจ้งว่าข้อมูลส่วนหลังนี้ไม่มีหลักฐานยืนยัน แต่เขาก็เชื่อไปเกินครึ่งแล้ว เพราะถึงเขาจะไม่เชื่อเรื่องที่พิสูจน์ไม่ได้ แต่หน้าตาของเด็กน้อยผิวขาวซีด ใต้ตาดำคล้ำก็เหมาะจะมีแม่ของยายทวดเป็นปอบหิบบอยู่แล้ว

เรื่องบ้าซัดๆ นี้เขาต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่มีพ่อเป็นลับเพื่อ แถมแม่ของยายทวดเป็นปอบหิบบอย่างนั้นหรือ

ไตรศรินทร์ถอนหายใจดังพรีด ความหงุดหงิดก่อตัวระลอกใหญ่ยิ่งกว่าเดิม เขาอ่านข้อมูลของเธอไปเรื่อยๆ จนกระทั่งสะดุดกับประโยคที่ว่าพลอยสรวงเพิ่งออกจากโรงพยาบาลบ้าแห่งหนึ่งเมื่อสองเดือนก่อน และเพื่อความแน่ใจเขาเลยลองอ่านทวนใหม่ เพื่อจะตาพรำมัวและอ่านผิด

แต่หลังจากอ่านทวนก็พบว่าเขาไม่ได้อ่านผิด เธอเพิ่งออกจากโรงพยาบาลบ้ามาได้สองเดือนจริงๆ

วินาทีถัดมา ไตรศรินทร์ก็โทร. หานักสืบคนดังกล่าวทันที เพื่อสอบถามข้อมูลเรื่องที่พลอยสรวงเพิ่งออกจากโรงพยาบาลบ้า ว่าเป็นข้อมูลที่ไม่น่าใช่ไหม ซึ่งนักสืบก็ยืนยันว่าข้อมูลนี้ชั่วไม่มั่วแน่ แถมยังส่งไฟล์เอกสารมายืนยันว่าเธอเคยเป็นคนไข้ในโรงพยาบาลบ้าแห่งหนึ่งมาก่อน

หลังจากดวงสาย ไบหน้าคมสันก็เบื่อนรอยยิ้ม

ย่าสร้อยต้องไม่รู้เรื่องนี้แน่นอน และนี่น่าจะเป็นเหตุผลเพียงพอให้ท่านเลิกบังคับทางอ้อมให้เขาแต่งงานกับผู้หญิงบ้าคนนั้น เพราะคงไม่มี્યાคนไหนอยากให้หลานชายสุดที่รักแต่งงานกับผู้หญิงที่เพิ่งออกจากโรงพยาบาลบ้าแน่ๆ

ไตรศรินทร์เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ทำงานด้วยความผ่อนคลายทันที อย่างน้อยเรื่องยุ่งๆ นี้ก็มีทางออกในที่สุด

เขาจะไม่มีทางมีเมียเป็นคนบ้าเด็ดขาด

เช้าวันรุ่งขึ้น ไตรติณห์อดใจรอแทบไม่ไหวที่จะแจ้งข่าวนี้ให้ย่าสร้อยทราบ เลยรีบรถมาตั้งแต่เช้าตรู่ แต่แล้วเขาก็ได้ทราบเรื่องไม่คาดฝัน

“อะไรระครับ คุณย่ารู้หรือครับว่าเธอเพิ่งออกจากโรงพยาบาลบ้ามาเมื่อสองเดือนก่อน!” เขาโผล่ออกไปขณะนั่งอยู่กับย่าสร้อยในบ้านพักสีขาวหลังเดิม

“ใช่ ย่ารู้” หญิงชราซึ่งอยู่ในชุดสีขาวยอดบ ทำทางสงบนิ่งและเยือกเย็น ไตรติณห์มองอีกฝ่ายอย่างอึดอัดและไม่เข้าใจ

“คุณย่ารู้ แต่คุณย่าไม่บอกผม”

“ที่ย่าไม่บอก เพราะเห็นว่าไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร หนูพลอยก็ออกมาจากโรงพยาบาลนั้นแล้ว เธอหายดีแล้ว”

ให้ตายสิ! เธอมีประวัติการรักษาตัวในโรงพยาบาลบ้า แต่ไม่ได้สลักสำคัญเนี่ยะ ไ้อ้...ทำไมย่าสร้อยถึงได้มีความคิดแปลกประหลาดถึงเพียงนี้

“แต่เธอไม่ได้รักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลปกติเนี่ยครับ เธออยู่ในโรงพยาบาลบ้ามาก่อน เธอเป็นคนบ้า ถึงจะออกจากโรงพยาบาลบ้ามาแล้ว แต่ก็ไม่รู้อาการจะกำเริบเมื่อไหร่”

“คนบ้าก็เป็นคนไข้ประเภทหนึ่งเท่านั้น ไตร แล้วก็มั่นใจว่าเธอจะต้องไม่กลับเข้าไปในโรงพยาบาลนั้นอีก” หญิงชรายืนยันด้วยความมั่นใจ

หลังฟังข้อสรุปของย่าสร้อย ไตรติณห์ก็อยากจะทำรามดั่งๆ เพื่อระบายความคลุ้มคลั่งในใจ ไม่อาจห้ามความคิดที่ว่าย่าเพี้ยนไปแล้ว เขาเข้าใจว่าคนบ้าคือคนไข้ประเภทหนึ่ง แต่ที่ไม่เข้าใจคือ ทำไมท่านถึงบังคับให้เขาแต่งงานกับผู้หญิงบ้า

บ้าเลยนะ ไม่ได้แค่บ้าๆ บอๆ ตึงตึง ไม่เต็มบาทนิดๆ หน่อยๆ แต่บ้าถึงขนาดเคยเข้าไปรักษาตัวในโรงพยาบาลบ้ามาก่อน

ย่าสร้อยไม่กลัวเลยหรือว่า ถ้าวันไหนอาการของแม่คุณกำเริบ ไม่คว้ามืดบังตอมาลับเขาเป็นท่อนๆ แล้วเอาไปตีมันในหม้อหรืออย่างไร

“คุณย่าครับ ถึงยังไงผมก็ไม่ยอมแต่งงานกับผู้หญิงที่เคยเข้าไปอยู่ใน

โรงพยาบาลบ้ามาก่อนเด็ดขาด” ไตรติณห์ตัดสินใจตอบปฏิเสธ เพราะไม่ว่าฟ้าจะถล่ม ฝนดินจะละลาย เขาก็คงไม่อาจทำตามความประสงค์ของผู้เป็นยาได้

“แต่ไตรต้องแต่งงานกับหนูพลอยนะ ไม่อย่างนั้นไตรจะผ่านพ้นวิบากกรรมไปไม่ได้”

“ผมไม่เชื่อเรื่องไร้สาระนั้นหรอกครับ แล้วคุณย่าก็ไม่ต้องห่วง ผมจะดูแลตัวเองเป็นอย่างดี ผมจะไม่ใช่ไร้แน่นอน” ไตรติณห์ยังคงยืนยันกราน

“ไตรคิดว่าย่าเชื่อเรื่องเหลวไหลอย่างนั้นใช่ไหม๊ยะ คงคิดว่าย่าบ้าด้วย ละลี่ย่อยากให้เราแต่งงานกับหนูพลอย” ความกังวลใจฉายชัดบนใบหน้าของท่าน

“ผมไม่ได้คิดว่าคุณย่า...บ้านะครับ แต่ผมยอมรับว่าเรื่องวิบากกรรมดวงตก เสริมดวง เป็นเรื่องเหลวไหลสำหรับผม แล้วถ้าเราเชื่อถึงขั้นต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่เคยอยู่ในโรงพยาบาลบ้ามาก่อน ผมว่ามันไม่ใช่แล้วละครับ” ไตรติณห์ไม่ค่อยได้คำยาหวัชชนผาลักเท่าไร แต่ครั้งนี้เขาจำเป็นต้องทำ

“ไตร ฟังย่านะ เรื่องนี้สำคัญมาก ไตรจะไม่แต่งงานกับหนูพลอยไม่ได้นะลูก” น้ำเสียงของคนพูดเจือความร้อนใจ

“แต่ผมไม่มีทางแต่งงานกับเธอเด็ดขาด”

ย่าสร้อยถอนหายใจหนักๆ “ไตร ทำไมหลานไม่เชื่อย่าเลย ยาหวังดีกับไตรนะ”

ใช่ เขารู้ว่าย่าหวังดีกับเขา แต่ก็แน่ใจด้วยว่าท่านกำลังโดนพวกลิปแปดมงกุฏต้มตุ๋นเสียเบือยอยู่ คิดแล้วก็ยิ่งหงุดหงิด อยากหาทางจัดการสองย่าหลานนั้นเสียเหลือเกิน

“ไตร...”

“คุณย่าครับ ไม่ว่าคุณย่าจะพูดยังไง ผมก็ไม่มีทางรับปากเรื่องแต่งงานกับเธอเด็ดขาด เชื่อมผม เลิกยุ่งกับสองย่าหลานนั้น พวกนั้นไม่ใช่

คนดี แต่จะมาหลอกคุณย่า”

“ไตรเห็นว่าย่าโง่งขนาดนั้นเลยหรือ” หญิงชราตัดพ้อ

“ผมไม่ได้คิดแบบนั้นนะครับคุณย่า” ไตรติณห์โพล่งออกไปทันควันด้วยความรู้สึกผิด อย่างน้อยเขาก็น่าจะเลือกใช้คำพูดที่น่าฟังกว่านั้น

“แต่คำพูดของไตรฟ้องว่าไตรคิดแบบนั้น”

“ผมขอโทษนะครับคุณย่า ผมอาจจะเลือกใช้คำพูดผิดไปหน่อย ผมแค่ห่วงคุณย่า เพราะคุณย่าของผมเป็นคนจิตใจดี คนสมัยนี้ไว้ใจไม่ค่อยได้ อาจเข้าหาคุณย่าเพื่อหวังผลประโยชน์บางอย่างก็ได้”

“ยังงั้นไตรก็ไม่ยอมเชื่อย่าใช้มั้ย”

ไตรติณห์มีสีหน้าหนักใจ ไม่กล้าสบสายตาตัดพ้อแกมพิตหวังของผู้เป็นย่าเต็มตา ก่อนจะตัดบทด้วยการบอกกับท่านอย่างสุภาพและกุ่มมือข้างหนึ่งของท่านไปด้วย

“คุณย่าพักผ่อนมากๆ นะครับ ว่างๆ ผมจะมาเยี่ยมใหม่ วันนี้ผมขอตัวกลับก่อน งานในบริษัทยุ่งมากนะครับ”

แม้จะรู้สึกผิดกับแววตาของท่านที่มองมายังเขา แต่ในสถานการณ์เช่นนี้เขาต้องเด็ดขาด จะมาอึกอ้ออึ้งคงไม่ได้ ปกติแล้วเมื่อไม่ได้อยู่ในมาดของประธานแห่งบลูโอเซียนปรีนเซส เขาจะเป็นหลานชายซื่ออ่อนของย่านี้แทบจะเป็นครั้งแรกที่เขาอนุญาตให้เด็กเกิดขาดของความเป็นประธานบริษัทมาใช้กับท่าน

ไตรติณห์ยกมือไหว้หญิงชราและลุกออกไปจากบ้าน โดยมีย่าสร้อยมองตามอย่างไม่วางตาด้วยความกังวล

ว่า...เมื่อขับรถออกจากบ้านพักของผู้เป็นย่าได้ไม่ถึงชั่วโมงดี ไตรติณห์ก็ได้รับสายด่วน และทำให้เขาต้องขับรถกลับไปอีกครั้ง

๓

วิวาห์สุดเพี้ยน

ไทรติณห์ขับรถตรงไปโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในตัวเมือง นครราชสีมาด้วยความเป็นห่วงย่าสร้อยจับจิตจับใจ หลังจากคนติดตามของท่านโทร. มาแจ้งว่า ท่านเป็นลมหน้ามีดหลังเขาออกจากที่นั่นมาได้เพียงครู่เดียว

ทุกวันนี้ท่านเป็นญาติผู้ใหญ่ที่เขาเคารพรักและผูกพันมากที่สุด ท่านเปรียบเสมือนแสงไฟอบอุ่นในชีวิต และเขาคงไม่พร้อมจะเสียแสงไฟดวงนี้ไปในตอนนี้...

ประมาณสี่สิบห้าปีที่ถัดมา ไทรติณห์ก็รีบพุ่งออกจากลิฟต์ในโรงพยาบาลแล้วซอยเท้าตรงไปยังห้องคนไข้ด้วยความร้อนใจ

ทันทีที่เปิดประตูห้อง เขาก็รีบตรงไปข้างเตียง ทอดมองย่าสร้อยที่นอนอยู่บนเตียงด้วยความห่วงใยเหลือล้น เขาประคองมือข้างหนึ่งของท่านไว้อย่างระมัดระวังขณะถามคนติดตามของท่าน

“เกิดอะไรขึ้น”

“พอคุณไทรออกไปได้ครู่เดียว คุณย่าก็...หน้ามีดล้มลงที่หน้าบ้าน

คะ” หญิงวัยกลางคนร่างสันทัดรายงานไม่เต็มเสียง

“แล้วทำไม...” ไตรติณห์ยังไม่ทันถามจบประโยค ย่าสร้อยก็รู้สึกตัว

“ไตร...” หญิงชราเรียกเสียงอ่อนระโหย ท่าทางอิดโรย

“คุณย่าเป็นยังไงบ้างครับ” หลานชายถามด้วยความเป็นห่วงอย่างมาก
กุมมือท่านไว้อย่างหวงแหนราวกับกลัวจะเสียท่านไป

“ย่า... รู้สึกไม่ดีเลย”

“ผมอยู่ตรงนี้แล้ว ผมจะไม่ยอมให้คุณย่าเป็นอะไรไปเด็ดขาด อีกวัน
สองวันคุณย่าก็จะหายนะครับ” หลานชายให้กำลังใจ

นายแพทย์คนหนึ่งเปิดประตูเข้ามา และเดินตรงมายังเตียงคนไข้
ไตรติณห์จึงถามทันที

“คุณย่าเป็นยังไงบ้างครับ”

“ท่าน... มีอาการของโรคหัวใจครับ”

ไตรติณห์อึ้งไป นี่ถือเป็นข่าวร้ายที่สุดในรอบปี

“ท่านเป็นมากขนาดไหนครับ”

“ท่านคงเป็นมาได้สักพักแล้ว แต่ที่อาการเพิ่งจะกำเริบคงเพราะได้รับความ
ความสะเทือนใจมา ยิ่งในช่วงนี้คงต้องดูแลจิตใจคนไข้เป็นพิเศษ คนเป็น
โรคหัวใจต้องอย่าให้ได้รับความสะเทือนใจมากเกินไป ตามใจอะไรท่านได้
ก็ควรจะทำใจเพื่อให้ท่านสบายใจ”

คนฟังนั่งงันไป ละอายใจทันที เพราะแน่ใจว่าท่านสะเทือนใจด้วย
เหตุผลใด คงเป็นเรื่องที่เขาปฏิเสธการแต่งงานกับพลอยสรวงนั่นเอง แต่...
ฆ่าเขาให้ตายเสียดีกว่าให้เขายอมแต่งงานกับผู้หญิงบ้า

“ไตร ย่าขอโทษที่ทำให้ไตรเป็นห่วง ย่ามันแก่แล้ว รังแต่สร้างความ
เดือดร้อนให้หลาน ย่าน่าจะตายๆ ไปเสีย” ย่าสร้อยเอ่ยเสียงเครือ นัยน์ตา
แดงๆ

“คุณย่าอย่าพูดแบบนี้สิครับ คุณย่าไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใคร
เสียหน่อย แล้วผมก็ไม่ยอมให้คุณย่าเป็นอะไรไปเด็ดขาด ไม่มีทาง”

“แต่ย่ออยู่ไปที่ไร่ประโยชน์ พุดอะไรไปก็ไม่มีใครฟัง แม้แต่ไตรก็คิดว่ายาเพื่อเจ็อ”

“ไม่นะครับ ผมไม่มีทางคิดแบบนี้กับคุณย่าเด็ดขาด”

“ย่ำรักและห่วงไตรมากนะลูก”

“ผมรู้ครับ”

น้ำตาของผู้เป็นย่าเอ่อคลอ

“ตอนนี้ให้คนใช้พักผ่อนก่อนเถอะครับ ร่างกายจะได้แข็งแรงขึ้นไวๆ”
นายแพทย์พุดแทรกขึ้น

“คุณย่านอนพักก่อนนะครับ”

ย่าสร้อยพยักหน้า “ไตรกลับไปเถอะ ไม่ต้องห่วงยา ยาไม่อยากสร้างความเดือดร้อนให้ใครไปมากกว่านี้”

“คุณย่าไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใครเลย แล้วผมก็จะอยู่รอพาคุณย่ากลับบ้านพักด้วย”

ย่าสร้อยยิ้มน้อยๆ ก่อนจะหลับตาลงช้าๆ

หลังจากย่าสร้อยหลับไปได้สักครู่ ไตรติดนหึ่ก็ขอตัวออกไปนอกห้องบอกคนติดตามว่าขอไปทำธุระครู่หนึ่ง โดยไม่ทันสังเกตว่าย่าสร้อยขยิบตาส่งสัญญาณให้หญิงร่างสันทัดซึ่งเปิดประตูตามไตรติดนหึ่ออกไป

ผ่านไปได้สักพัก ประตูห้องคนใช้ก็เปิดเข้ามาอีกครั้ง ย่าสร้อยลืมตามองช้าๆ เมื่อเห็นว่าเป็นคนติดตามก็ลืมตาพืบ และรีบกระซิบกระซาบถาม

“เป็นไงบ้าง ไตรหลานฉันล่ะ”

“นั่งอยู่ที่ห้องโถงข้างนอกคะ สีหน้าคิดหนักเลย”

“เธอว่าไตรเชื่อสนิทใจเลยมัย”

“เชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะคุณย่าตีบทคนเป็นโรคหัวใจได้แตกมาก แถมคุณหมอก็เล่นชะเนี่ยนเลย น่าจะได้ออสการ์กันทั้งคู่เลยคะ”

ย่าสร้อยตัวตื้อนให้อีกฝ่ายอย่างไม่จริงจังนัก “แล้วเขาถามอะไรแม่พวงมัย”

หญิงร่างสันหัดพยักหน้า “ถามค่ะ คุณไต่ถามพวกว่าทำไมคุณย่าถึงเป็นลมแบบนี้”

“แล้วเธอบอกตามที่ฉันบอกไว้รีเปล่า”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ พวกพูดตามที่เราเตือนกันไว้เบาะๆ พวกก็บอกคุณไต่ถามว่า พวกคุณไต่ถามกลับไป คุณย่าก็เข็งซิม น้ำตาลกลายเป็นระยะ เอาแต่พรวดบ่นว่าห่วงคุณไต่ถาม กลัวว่าคุณไต่ถามจะประสบเคราะห์กรรม ถ้าคุณไต่ถามไม่ยอมเชื่อท่านแล้วเป็นอะไรไป ท่านก็ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไป แล้วคุณย่าก็หันมิตล้่มลงหน้าบ้านเลยคะ”

ย่าสร้อยยิ้มอย่างพอใจ “ดีมาก เธอว่าฉันใช้แผนนี้จะได้ผลมั๊ย”

“พวกว่าน่าจะจะได้ผลนะคะ ตอนนี่คุณไต่ถามนั่งจิตตกอยู่นอกห้อง รักรองต้องยิ่งกว่ากลุ่มใจที่ทำให้คุณย่าต้องเข้าโรงพยาบาล”

“ไต่ถามเอ๊ย ย่าขอโทษนะที่ต้องวางแผนแบบนี้ หลอกหลานชายตัวเองแม่พวก เธอว่าฉันบาปขนาดไหนน้อ ผิดศีลข้อสี่ มุสาวาทา ตายแล้ว คินนี้ฉันต้องสวดมนต์ทั้งคืนแล้วมั้ง”

“ไม่บาปเท่าไรหรอกค่า ก็คุณย่าทำไปเพราะห่วงคุณไต่ถาม ถ้าไม่ใช่วิธีนี้ก็คงไม่ได้ผล”

“ก็ใช่นะสิ ถ้าไม่แก้งเป็นโรคหัวใจ ไต่ถามก็ใจแข็งเหลือเกิน ฉันอ่อนนวยงังใจก็ไม่ยอมใจอ่อนเรื่องหนูพลอย”

“แต่เดี๋ยวก่อนไต่ถามคงได้ใจอ่อนแล้วละคะ เพราะสีหน้าคุณไต่ถามดูห่วงคุณย่ามากเลย”

ย่าสร้อยยิ้มอย่างมีความหวัง ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องหาทางให้ไต่ถามดิ้นห์แต่งงานกับพลอยสรวงให้ได้

ความประสงค์ของย่าสร้อยล้่มฤทธิผลในที่สุด เมื่อไต่ถามดิ้นห์ตอบตกลงแต่งงานกับพลอยสรวงหลังจากที่หญิงชรามีอาการโรคหัวใจกำเริบรอบสองช่วงค้ำวันนั้น ชายหนุ่มรักและห่วงย่าเสียจนไม่อาจทนเห็นท่านเจ็บปวด

ทั้งกายและใจเช่นนี้ได้

เขาจำต้องผินใจแต่งงานกับผู้หญิงบ้าคนหนึ่ง

ให้ตายเถอะ! นี่มันยุคที่จี้เข้าไปแล้วก็ไม่รู้ แต่ยังมีการคลุมถุงชนด้วย
สัญญาบ้าบอตั้งแต่รุ่นปู่ย่า

แต่อะไรก็ไม่น่าอเนจอนาถเท่าว่าที่เจ้าสาวเพิ่งออกจากโรงพยาบาลบ้า
มาสดๆ ร้อนๆ รู้ไปถึงไหน ผู้คนคงได้หัวเราะท้องคัดท้องแข็งไปถึงนั้น
เจ้าพ่อบ่อนกาสิโนบนเรือสำราญต้องเข้าพิธีวิวาห์กับเจ้าสาว...บ้า
วิวาห์วีปริตผิดเพี้ยนชัดๆ

ไตรตตินท์ถอนหายใจดังพรีตขณะจอตรถหน้าประตูรั้วไม้กลางเก่า
กลางใหม่ หลังลงจากรถ เขาก็เดินไปทอดกริ่งที่ประตูรั้ว หงุดหงิดเหลือจะ
กล่าว แต่จำต้องจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จๆ ไป ย่าสร้อยจะได้สบายใจเสียที เมื่อ
นั้นอาการป่วยของท่านก็คงดีขึ้น

ตอนนี้คงไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าการทำให้ท่านสบายใจ เลี่ยงเรื่อง
กระทบกระเทือนจิตใจท่านให้มากที่สุด แล้วอย่างมาการแต่งงานครั้งนี้
ก็จะเป็นแค่เรื่องปลอมๆ และอีกไม่ช้าก็จะยุติลง เพราะเขาต้องหาทางทำ
ทุกวิถีทางเพื่อให้เรื่องวุ่นๆ นี้จบลง

ไตรตตินท์ทำเสียงจี้ในปาก หงุดหงิดเป็นทวีคูณ เมื่อยังไม่มีใครมา
เปิดประตูเสียที แดดก็ร้อนอบอ้าวจนภายในร่มผ้าขึ้นเหงื่อ

เขายื่นมือไปผลักประตูรั้ว และพบว่าไม่ได้ล็อก

เมื่อก้าวเข้าไปด้านใน เขาก็กวาดตามองไปรอบๆ บริเวณบ้านที่ไม่ได้
แตกต่างจากเมื่อเกือบยี่สิบปีก่อนสักเท่าไร ต้นไม้หน้อยใหญ่ยังรกครึ้มหนา
แน่นทั่วสนามหญ้า สิ่งเดียวที่ดูแตกต่างไปจากเดิมคงเป็นความทรุดโทรม
ของบ้านไม้ตรงหน้า

ไตรตตินท์หันขวับไปทางขวาเมื่อหางตาเห็นอะไรแวบๆ แต่ก็ไม่พบ
อะไร ทว่าเสียงสวบสาบจากหลังต้นกาหลงที่ขึ้นเป็นพุ่มสูงเกือบหนึ่งเมตร
ดึงความสนใจให้เขาสาวเท้าเข้าไปใกล้ๆ เมื่อเขาก้มมองก็ไม่พบว่ามียะไรอยู่

หลังพุ่มไม้ ทว่าเมื่อถอยกลับก็ได้ยินเสียงดูๆ ของผู้หญิงคนหนึ่ง
“อย่านะ!”

ชายหนุ่มหันไปมองที่มาของเสียง แล้วชะงักหนึ่งไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นสาว
น้อยรูปร่างเล็กบางผิวขาวจัด เธออยู่ในชุดเสื้อยืดแขนสั้นสีเทาและ
กระโปรงบานยาวถึงหน้าแข้งสีดำ เรือนผมยาวเลยกลางหลังซึ่งแสกกลางไว้
ของเธอดูฟูและยุ่งเล็กน้อย เหมือนเด็กน้อยวัยห้าขวบที่คอยตามติดเขาเป็น
เงาคอนนั้น เขาจำได้ทันทีว่าเธอคือผู้หญิงในรูปที่นักสืบส่งมาให้

ใช่แล้ว นี่คือนักสืบสาวของเขาที่เพิ่งออกจากโรงพยาบาลบ้านนั้นเอง
พลอยสำรวจดูเปลี่ยนไปจากเด็กน้อยชอบตาล่างเป็นหมีแพนดาคอนนั้น
อย่างมาก ถ้าเจอกันที่อื่นเขาคงจำเธอไม่ได้

แต่ที่เหมือนเดิมคือ แวตตาของเธอดูคล้าย...คนบ้าเช่นเดิม
ก็ดูเธอสิ หลังจากสั่งเขาเสียงเข้มก็เอาแต่ซิ่งตาใส่ รวากับอยากจะ
บีบคอเขาให้สิ้นจุกปากตาถลนอย่างนั้นแหละ

“ฉันไม่ได้มาร้าย ฉันมีธุระสำคัญกับคนบ้านนี้” ไตรตติงห์จำต้อง
อธิบาย เพราะกลัวเธอจะจ้องเขาจนตาโตๆ ถลนออกมานอกเบ้า

“ฉันรู้...อย่านะ” สองคำหลังพลอยสำรวจเห็นเสียงลอดไรฟัน

ชายหนุ่มทำหน้าวิงวอน “เธอพูดอะไร”

“ฉันไม่ได้พูดกับคุณ”

คนฟังอึ้งไปหลายวินาที เขากวาดตามองไปรอบๆ แต่ไม่พบสิ่งมีชีวิต
ใดๆ นอกจากเขากับเธอ

นั่นไงล่ะ พลอยสำรวจยังคงชอบพูดคนเดียว แต่อย่าสรว้อยกลับบอกว่า
เธอหายเป็นปกติแล้วหลังจากออกจากโรงพยาบาลบ้า

โอ้...เขาต้องแต่งงานกับผู้หญิงมีอาการทางประสาทคนนี่จริงหรือนี่
ถ้าไม่เห็นแก่่าสรว้อย ก็หวังไปเถอะว่าเขาจะยอมเหยียบย่างมาบ้าน
หลังนี้อีก

“ถ้าเธอไม่ได้พูดกับฉัน แล้วพูดกับใคร”

“คุณอย่าสนใจเลยว่าฉันพูดกับใคร” พลอยสรวลตอบ น้ำเสียงหวานใสของเธอคงจะน่าฟังกว่านี้ถ้าไม่เจอความเย็นชาเด่นชัด

“ยังชอบพูดคนเดียวเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนเลยนะ” ไตรติณห์ตบท้ายด้วยน้ำเสียงหยันๆ ในลำคอ

“แล้วคุณล่ะ คงไม่ได้กลัวผีขึ้นสมองเหมือนเดิมนะ”

คำพูดโต้ตอบนั้นพ้องว่าพลอยสรวลจำเขาได้ ผ่านมาเกือบยี่สิบปี เด็กหญิงคนนั้นกลายเป็นสาวน้อยปากคออเราะรายนัก ไตรติณห์ขบกรามอย่างข่มอารมณ์ อยากหันขวับแล้วเดินออกไปจากบ้านหลังนี้ทันที แต่ที่ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิมก็เพราะย่าสรวลผู้เป็นที่เคารพรักของเขา

“กลัวผีอะไร แล้วโลกนี้มีผีที่ไหน ยังเพ้อเจ้อเหมือนเดิม” ประโยคสุดท้ายชายหนุ่มพูดถึงมึนๆ แต่อีกฝ่ายได้ยินชัดเจน

“ก็แล้วแต่คุณจะคิด”

ไตรติณห์หันไปใส่คนที่วางมาดเป็นผู้ใหญ่จนเกินเหตุ ทั้งที่สาวเจ้าอายุยี่สิบสี่ปีเท่านั้น เขาคาดเดาไม่ผิดที่พลอยสรวลยังชอบพูดคนเดียว แต่ที่ผิดคาดคือ คิดว่าเธอคงจะบ๊องๆ เอ้อๆ เหมือนเด็กหญิงคนเดิมที่เอาแต่วิ่งไล่ตามเขาเหมือนคนไร้จุดยืน ไม่ใช่หญิงสาวมาดนิ่ง น้ำเสียงและสีหน้าเย็นชาราวกับเจ้าหญิงน้ำแข็งแบบนี้

แต่ช่างเถอะ เขาไม่สนใจหรอกว่าเธอจะเย็นชานขนาดไหน ถึงอย่างไรก็ดีกว่าการที่เธอมีบุคลิกอวดอ้อนอวเซาะ บอกตามตรง เขาคงพะอืดพะอมนำดูถ้าต้องรับมือผู้หญิงมีอาการทางประสาทแต่ซื่ออ่อน แค่คิดก็ขนลุกเกรียวแล้ว

“เข้าเรื่องดีกว่า วันนี้ฉันมาที่นี่เพราะมี...”

“ฉันรู้แล้ว” หญิงสาวพูดแทรก

“เธอรู้?” ไตรติณห์ย้อถาม

พลอยสรวลพยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะพูดต่อว่า “คุณย่าส้มลิ้มรอพบคุณอยู่ในบ้านค่ะ”

ไตรตตินท์ไม่อาจห้ามความคิดตัวเองได้ว่า สองย่าหลานคงเตรียมตัว จะจับเขาเข้าพิธีวิวาห์ด้วยการตกลงกันเรื่องสินสอดทองหมั้น ดูฤกษ์ดูยาม เลียเตี้ยวันนี้เลยกระมัง

เขาจำต้องเดินตามพลอยสรวงเข้าไปในบ้านไม้ที่ดูวังเวงไม่เคยเปลี่ยน ทว่าภายในบ้านยังคงสะอาดสะอ้านและเป็นระเบียบเรียบร้อย

“สวัสดีครับ” ไตรตตินท์ยกมือไหว้เมื่อพบหญิงชราผมซอยสั้นขาว โพลนทั้งศีรษะนั่งอยู่บนพื้นกลางบ้าน ข้อศอกข้างหนึ่งเท่ากับหมอนขวาน ผ้าขิด หรือหมอนทรงสามเหลี่ยมที่ทำจากผ้าขิด

เขาคิดว่าหมอนพวกนี้โบราณมาก ย่าสร้อยเคยเล่าว่า ผ้าขิดเป็นผ้า ทอพื้นเมืองของภาคตะวันออกเฉียงเหนือและเป็นต้นกำเนิดของหมอน สามเหลี่ยม ย่าส้มลิ้มก็มีบ้านเกิดอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สรุปแล้ว สำหรับเขา ไม่ว่าจะหมอนหรือคนบ้านนี้ก็ล้วนชยและบ้านนอกด้วยกันทั้งนั้น

ย่าส้มลิ้มดูชราลงมาก แต่ยังดูแข็งแรงเหมือนย่าของเขา ฟันของ นางดำมืดหมีเช่นเดิมเพราะกินหมาก ข้างตัวนางมีเขี้ยวหมาก หรือภาชนะ บรรจุหมากพลู ใกล้อๆ กันมีกระโถนใบย่อมอีกใบ นี่คือภาพที่ไตรตตินท์เคย เห็นจนชินตาในวันวานเมื่อมาเยี่ยมย่าส้มลิ้มพร้อมกับย่าสร้อย

เขาไม่ชอบฟันดำๆ ของย่าส้มลิ้มมาตั้งแต่เด็ก และนึกดีใจเสมอที่ ย่าสร้อยไม่กินหมาก ฟันของท่านเลยไม่ดำเหมือนคนแก่สมัยก่อน

“นั่งลงสิ พ่อไตร ไม่เจอกันนานเลยนะ พลอยเอ๊ย ไปหาน้ำหาท่ามา ให้พี่เขาดื่มน้ำสิ”

ชายหนุ่มนั่งลงตรงหน้าอีกฝ่าย ท่าทางสำรวม ส่วนพลอยสรวงหายไป ด้านในครู่หนึ่งก็ออกมาพร้อมกับขันเงินบรรจุน้ำเย็น เธอยื่นให้เขา แต่เขาลังเลอยู่หลายอึดใจ ผ่านไปก็ปีไม่ว่าโลกใบนี้จะมีการพัฒนาการด้านเทคโนโลยี ไปถึงขั้นไหน คนในบ้านหลังนี้ก็ยังคงตึมน้ำจากขันแทนที่จะใช้แก้วเหมือนบ้านอื่น

“ไม่ชอบตึมน้ำจากขันอีกละสิ” พลอยสรวงถาม

เธอยังจำได้ว่าตอนเด็กๆ เขาจะทำท่าอึดออดเสมอเมื่อต้องดื่มน้ำจากขัน เพราะคุ้นเคยกับการดื่มจากแก้วมากกว่า หรือถ้าพูดให้ถูกต้องคือเขาไม่ชอบอะไรสักอย่างในบ้านไม่หลังนี้

“เปล่า” ไตรติณฑ์ตอบสั้นๆ พร้อมกับรับขันน้ำมาจิบพอเป็นพิธี ก่อนจะวางลงข้างตัว

วันนี้เขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่ใช่เด็กชายคนเดิม รู้จักมารยาทหลังคมพอ ยิ่งโดยเฉพาะเวลาอยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่ที่เป็นเพื่อนเก่าเพื่อนแก่ของย่าสร้อย

“โตขึ้นมากเลยนะ พ่อไตร หล่อจนยากเกือบจำไม่ได้”

“ขอบคุณครับ” ไตรติณฑ์ตอบสั้นๆ ไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด อยากให้การสนทนาครั้งนี้เสร็จสิ้นโดยไว เขาจะได้ออกไปจากบ้านแสนอึดอัดหลังนี้เสียที

“กินอะไรมาหรือยังล่ะ”

“เรียบร้อยแล้วครับ” ฝนไปเถอะว่าเขาจะยอมร่วมมืออาหารกับสองย่าหลานบนพื้นไม้ในบ้านนี้

“เงินย่าเข้าเรื่องเลยแล้วกัน พ่อไตรคงจะรู้จากย่าสร้อยแล้วใช่ไหม”

“ครับ”

“เงินพ่อไตรก็คงมารับหลานยาไปวันนี้ พลอยเตรียมกระเป๋ไว้แล้ว ใช้มัยลูก” ท้ายประโยคย่าส้มลิ้มหันไปถามพลอยสรวยซึ่งนั่งอยู่ไม่ห่างนัก

“พลอยเตรียมเรียบร้อยแล้วค่ะย่า”

คิ้วเข้มๆ ขมวดเข้าหากันทันควันด้วยความงวยงงตั้งแต่ตอนที่ย่าส้มลิ้มบอกว่าวันนี้เขามารับพลอยสรวย ยิ่งเมื่อหันไปมองพลอยสรวยเห็นกระเป๋าดูทางขนาดกลางวางอยู่ข้างตัวเธอ เขาก็ยิ่งอึ้งสุดขีด

อย่าบอกนะว่าพลอยสรวยเตรียมเก็บเสื้อผ้าเพื่อตามเขาไปเสียวันนี้เลย ถ้าเป็นเช่นนั้น มาดเย็นซาของเธอก็ไม่ได้มีความหมายอะไรเลย ในเมื่อเธอยังชอบตามติดเขาเหมือนเดิม

“เอ่อ...หมายความว่ายังไงครับ วันนี้พลอยจะตามผมไปหรือครับ”

ไตรศรินทร์ถามเพื่อความแน่ใจ คิดว่าสองย่าหลานคงไม่ทำอะไรนอกหน้า
เกินไปกรรมัง

“ใช้สิ พลอยเตรียมเก็บเสื้อผ้าไว้แล้ว พ่อไตรก็รับน้องไปที่บ้านได้เลย”

ไตรศรินทร์ทำหน้านิ่ง “แต่มันไม่เร็วไปหน่อยหรือครับ”

“ไม่เร็วหรอก ให้น้องไปอยู่ใกล้ๆ พ่อไตรเร็วที่สุดเท่าไรวังดี”

ซัด สองย่าหลานคิดจะจับเขาแน่นอน การกระทำของทั้งคู่ไม่ต่างกับ
พวกสิบแปดมงกุฏ ไตรศรินทร์คิดด้วยความไม่พอใจ ทำไมയാสร้อยถึงหลง
เชื่อคนพวกนี้ละ

“แล้วพ่อไตรก็ไม่ต้องกังวลเรื่องการจัดเตรียมงานแต่งงานอะไรหรอกนะ
ช่วงนี้ดวงของเราไม่เหมาะกับการจัดพิธีมงคล”

ชายหนุ่มยังคงทำหน้านิ่ง สองย่าหลานคงกลัวเขาจะเปลี่ยนใจเลยไม่
สนใจเรื่องงานวิวาห์ ขอแค่ให้พลอยสรวงเข้าไปอยู่ในบ้านเขาให้เร็วที่สุดเป็น
พอ ส่วนเรื่องดวงก็แค่อ้างอ้างทั้งนั้น

“แต่ก่อนจะพาน้องเข้าบ้าน อย่าลืมพาน้องไปจดทะเบียนสมรสก่อน
ละ เราสองคนจะได้ถือว่าเป็นคนคนเดียวกัน เป็นคู่ผัวตัวเมีย จะได้
แคล้วคลาดจากเรื่องร้ายๆ คอยอุ้มชูกันและกัน”

“อะไรนะครับ จดทะเบียนสมรส” ไตรศรินทร์ไม่สนใจเรื่องแคล้วคลาด
بابอะไรนั่น สนแต่เรื่องทะเบียนสมรส ให้ตาย เขาไม่มีทางยอมให้สอง
ย่าหลานหลอกง่ายๆ

“ใช่ ย่าฝากน้องด้วยนะ ต่อไปนี่น้องเป็นคนของพ่อไตรแล้ว ถ้าน้อง
ทำอะไรผิดพลาดไปบ้างก็สอน พุดจกกันดีๆ ยึดหลักการให้อภัยกัน พลอย
ก็เหมือนกัน อย่าดื้อกับพี่เขานักรู้มั๊ย” หญิงชราหันไปพุดกับหลานสาวตอน
ท้าย

“ค่ะย่า” พลอยสรวงตอบเสียงเรียบ สีหน้านิ่งเฉย ไม่บ่งบอกอารมณ์
ใดๆ ลักอย่าง ไม่ทั้งดีอกดีใจระริกระระที่ได้แต่งงานกับเขา หรืออึดอัด
คับข้องใจกับการถูกคลุมถุงชน

บ้านไปใหญ่แล้ว จู๋ๆ ให้เขาพาพลอยสรวงไปจดทะเบียนสมรส และพาเธอไปบ้านเขาวัดนี้ วิวาร์ประสาทแตกซัดๆ!

“เอ่อ คือ...” ไตรติณท์กำลังจะทักท้วง แต่ย่าสั้มลื้มพูดแทรกขึ้นมา
“ไปกันได้แล้ว พลอยหิ้วกระเป๋าไปตามพี่เขาไป”

พลอยสรวงทำตามคำสั่งอย่างว่าง่าย หิ้วกระเป๋าเดินทางขึ้นมา แล้ว
คลานเข้าเข้ามากราบหญิงชราที่ตัก

“อย่าดูแลตัวเองนะคะ พลอยจะกลับมาเยี่ยมบ่อยๆ”

“ไม่ต้องห่วงย่าหรอก ย่ามีจุกคอยดูแล ส่วนหลานย่าก็ต้องดูแล
ตัวเองดีๆ ด้วยนะ เราก็มีวิบากกรรมที่ต้องผ่านพ้นไปเหมือนกัน จำคำที่ย่า
บอกไว้ล่ะ ความดีเท่านั้นจะพาเราสองคนฝ่าฟันทุกอุปสรรคไปได้”

“ค่ะย่า” พลอยสรวงโน้มตัวไปกอดหญิงชรา สีหน้าหนึ่งเฉยก่อนหน้า
นี้แปรเปลี่ยนเป็นอาลัยอาวรณ์

ไตรติณท์มองภาพสองย่าหลานล้าล้ากันด้วยความอึ้งนอกจากจะโดน
จับคลุมถุงชนแล้ว เขายังถูกมัดมือชกให้จดทะเบียนสมรสกับหญิงสาวอีก

นี่ไม่ใช่สิ่งที่เขาคิดไว้ เขาอาจจะยอมทำตามใจย่าสร้อย แต่งงานกับ
พลอยสรวง แต่นั่นไม่ได้หมายถึงการจดทะเบียนสมรสแน่นอน ไม่มีทางที่
เขาจะยอมให้เธอมีส่วนแบ่งในทรัพย์สินมากมายก่ายกองของเขาเด็ดขาด

แต่ถึงความคิดจะต่อต้านหนักหน่วง ไตรติณท์ก็กลับพูดอะไรไม่ออก
ผิดกับนิสัยขวนขวายชาก ตรงไปตรงมา ไม่เกรงใจหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหน
ประหนึ่งมีใครมาปิดปากเขาไว้ ทำให้ไม่อาจเปล่งเสียงออกมาได้

พลอยสรวงผละห่างจากย่าของเธอ แล้วหิ้วกระเป๋าเดินทาง เคลื่อน
ตัวผ่านเขาไปยังประตูบ้านโดยไม่ชายตาแลเขาสักนิด

“โชคดีนะพ่อไตร” ย่าสั้มลื้มเอ่ยกับเขา

ไตรติณท์ยังไม่หายอึ้ง อยากจะทักท้วงก็ยังไม่ออกอยู่ที่ สุดท้าย
จำต้องทำความเคารพอีกฝ่าย ลูกขึ้นเดินตามพลอยสรวงออกไป

เมื่อนั่งอยู่เพียงลำพัง ย่าสั้มลื้มก็ยิ้มให้เด็กน้อยไว้ผมจุกนุ่งโจง

กระเบนสีแดงซึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่ตรงหน้า เด็กน้อยยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“ขอใบ้ใจนะจุกที่เมื่อกี้ช่วยปิดปากพ่อไทรไว้ ไม่อย่างนั้นเรื่องคงไม่จบง่ายๆ แบบนี้ พ่อหนุ่มนั่นถือดีและหยิ่งยโสหน่อยที่ไหนกัน หวังว่าหลานฉันคงเอาอยู่นะ” ย่าส้มลื้มถอนหายใจเบาๆ

“จุกว่าพี่พลอยเอาอยู่อยู่แล้ว”

“ก็คงจะอย่างนั้น”

“คุณย่าอย่าคิดมากเลย เตียวจุกนวดให้นะ” เด็กผมจุกคลานไปนั่งด้านหลังย่าส้มลื้ม และลงมือนวดอย่างขยันขันแข็ง

นอกบ้านไม้ เมื่อไทรติดันท์เดินตามพลอยสำรวจมาจนใกล้ประตูรั้วไม้ ก็ร้องบอกว่า

“ฉันมีเรื่องจะพูดกับเธอ”

หญิงสาวร่างเพรียวบางหยุดนิ่ง ค่อยๆ หันไปมองเขา “คุณมีอะไร”

“ฉันมีเรื่องจะต่อรองกับเธอ”

“ต่อรองอะไร”

“เรื่องการคลุมถุงชนบ้าบอนี่ไง”

“ทำไมคะ” พลอยสำรวจถาม

“ฉันจะจ่ายเธอหนึ่งล้านบาทเพื่อขอให้เธอปฏิเสธการแต่งงานครั้งนี้” ไทรติดันท์ไม่อ้อมค้อม เขาไม่จำเป็นต้องเสียเวลาสรรหาคำพูดที่เหมาะสมเพื่อผู้หญิงบ้าคนนี้

พลอยสำรวจประสานสายตากับเขา ความไม่พอใจผุดความในดวงตากลมโตะสวยซึ่ง แต่ไม่กี่วินาทีถัดมาความถือดีก็เข้ามาแทนที่

“คุณไม่คิดว่ามันน้อยไปหน่อยหรือคะ”

ไทรติดันท์ยิ้มหยนมุมปาก นอกจากบ้าแล้วยังหน้าเลือดเสียด้วย “ฉันจะเอาเท่าไรล่ะ”

หญิงสาวบ่นหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ก็น่าจะสัก...ยี่สิบล้าน”

เขาหลุดหัวเราะหยันหันควัน “ฝันไปรีเปลา ยี่สิบล้าน เธอนึกว่าตัวเองเป็นนางงามจักรวาลหรือไง”

“งั้น...เราก็คงต้องร่วมหอลงโรงกันต่อไป”

“เธอแน่ใจแล้วหรือที่ปฏิเสธข้อเสนอของฉัน”

“ถ้าไม่มียี่สิบล้าน ฉันก็คงต้องตอบว่า...ใช่”

“เธอหน้าเงินกว่าที่ฉันคิดนะ” ไตรติณห์พูดเหยียดๆ

“คุณจะคิดยังไงก็เรื่องของคุณ เพราะคงไม่มีใครเปลี่ยนแปลงอะไรได้”

“เธออยากแต่งงานกับฉันตั้งแต่เด็กจนโตเลยหรือเนี่ย”

พลอยสรวงปรายตาค้อน ท่าทางฟ้องว่าไม่ชอบใจคำพูดของเธอ
เออการ

“ใครอยากแต่งงานกับคุณตั้งแต่เด็กจนโตกัน”

ไตรติณห์หลุดหัวเราะเบาๆ “พลอยรักพี่ไทร พลอยจะแต่งงานกับพี่ไทรคนเดียว เธอคงลืมไปแล้วมั้งว่าเธอพูดประโยคพวกนี้กรอกหูฉันทุกครั้ง ที่ฉันมาบ้านหลังนี้”

แก้มเนียนของหญิงสาวแดงปลั่งขึ้นมาเสียดื้อๆ ทำให้ชายหนุ่มรู้ว่าผู้หญิงบ้า สีน้าหนึ่งเฉย ก็อาจเป็นเหมือนกัน

“จำได้แม่นขนาดนี้ คุณคงจำฉันไม่เคยลืมสินะ” พลอยสรวงมองเขาอย่างทำทนาย

“ใครบอก ฉันลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าชีวิตวัยเด็กของฉันเคยมีเธอตามติดอย่างกับเงืองอก จนกระทั่งวันที่คุณย่ำสร้อยมารื้อฟื้นเรื่องสัญญาการแต่งงานบ้างๆ นั้น ภาพเด็กหัวยุ่งๆ หน้าซีดๆ คนนั้นก็กลับมาอีกครั้ง”

พลอยสรวงหน้าอ “ฉันก็เหมือนกัน ฉันลืมเรื่องคุณไปแล้ว จนกระทั่งยามาพูดเรื่องการแต่งงานกับคุณนั่นแหละ”

“จริงหรือ” ชายหนุ่มถามเสียงสูงราวกับไม่เชื่อนัก

“จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่คุณ” พลอยสรวงพูดโดยไม่สบตาคู่

สนทนา

“เอาเป็นว่าฉันจะพยายามเชื่อแล้วกันว่า เด็กผู้หญิงที่เคยอยาก
แต่งงานกับฉันใจจะขาดล้มฉันเสียสนิทใจไปเกือบยี่สิบปี” พุดจบเขาก็ยิ้ม
มุมปากตอบท้ายอีกหน่อย พอให้รู้ว่าเขารู้ทันความคิดเธอ

พลอยสรวงเม้มปาก มองเขาอย่างไม่ชอบใจนัก

“นั่นแหละคือความจริงที่คุณต้องเชื่อ”

ไทรติณห์ผายมือสองข้างออกแทนคำตอบ ก่อนจะเอ่ยต่อว่า

“แต่ฉันขอเตือนนะถ้าเธอปฏิเสธข้อเสนอเรื่องเงินหนึ่งล้านนั้น เธอ
อาจจะต้องเสียใจ”

“ถ้าคุณพุดจบแล้วก็ไปกันซะที”

ต่างคนต่างประสานสายตาด้วยความไม่ชอบหน้ากันอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นไทรติณห์ก็เดินนำหน้า ตรงไปเปิดประตูรั้ว แต่ยังไม่ทันก้าวออกจากประตูก็หยุดนิ่ง เมื่อได้ยินเสียงกระซิบเบาๆ ของพลอยสรวงที่เขาจับไม่ได้ศัพท์ เมื่อหันไปมองก็เห็นเธอนั่งคุกเข่าอยู่ใกล้ๆ พุ่มกาหลง ทำท่าเหมือนกำลังคุยกับใครสักคน ทั้งที่เขาไม่เห็นสิ่งมีชีวิตอยู่ในบริเวณนั้นเลย

ไทรติณห์ส่ายหน้าอย่างเอือมระอาสุดขีด ไม่แน่ใจว่าจะทนผู้หญิงบ้าคนนี้ไปได้สักกี่วัน แต่เอาเถอะ ถ้าเขาโชคดี อากาศทางประสาทของเธออาจกำเริบหนัก เขาจะได้ฉวยโอกาสส่งเธอไปโรงพยาบาลบ้าเสียเลย

เขาเลิกสนใจพลอยสรวง แล้วเดินออกจากประตูรั้วไปนั่งตากแอร์ รอในรถ เขายังคงส่ายหน้าเป็นระยะเมื่อเหลียวไปเห็นเธอทำท่าลูบศีรษะ อากาศธาตุ จนต้องบ่นพึมพำ

“ถ้าใครรู้ว่าฉันมีเมียบ้า จะเอาหน้าไปมุดที่ไหนวะ”

ด้วยความหงุดหงิดเขาเลยกดแตรรถรัวๆ เป็นระยะเพื่อเร่งพลอยสรวง

ใกล้ๆ พุ่มกาหลง พลอยสรวงยังคงลูบศีรษะสุนัขพันทางขนสีน้ำตาลเข้ม นัยน์ตาสีแดง มั่นครางหงึๆ อย่างออต้ออัน แต่เมื่อหันไปมองรถยนต์

ของไตรตติณห์ มันก็แยกเขี้ยว

“ฉันรู้ว่าแกอยากกัดอีตานั้น ฉันก็ไม่อยากห้ามแกนักหรอก อยากปล่อยให้แกกัดเขาให้เนื้อเหวอะ ดูซิคนปากเสียวจะหายซ่าบ้างมั๊ย แต่ถ้าเราทำแบบนี้ ย่าส้มลิ้มต้องจัดการทั้งแกและฉันแน่”

พลอยสรวนย่นจมูกพลางพูดกับสุนัขต่อ “แต่แกต้องเชื่อฉันนะว่าฉันลืมนิยามผู้ชายคนนี้ไปตั้งนานแล้ว ไม่เคยคิดจะรื้อฟื้นเรื่องของเขาในหัวฉันเลยสักครั้ง”

หล่อนรอให้มันครางหงิงๆ ตอรับ แต่คราวนี้มันกลับไม่คราง ซ้ำยังเหลือบมองหล่อนอีกต่างหาก พลอยสรวนหน้าออกอีกรั้ง

“อย่าบอกนะว่าแกก็ไม่เชื่อฉัน บ้าจริงๆ เลย ฉันขี้เกียจคุยเรื่องนี้ละ ฉันคงต้องไปแล้ว ยังไม่รู้จะได้กลับมาอีกเมื่อไหร่ ถ้าแกไปอยู่ในนาพภูมิที่ดีกว่านี้ได้ก็ไปซะ เลิกห่วง เลิกคิดถึงฉันกับบ้านหลังนี้ ลาก่อนนะ เจ้าแดง”

เจ้าแดงครางหงิงๆ แววดาเค่ร้าส์ร้อย ประหนึ่งอาลัยอาวรณ์พลอยสรวนมากเหลือเกิน

“ฉันรู้ว่าแกผูกพันกับบ้านหลังนี้ แต่แกตายไปแล้ว ฉันไม่ยอมรับแกไว้แบบนี้ ไปซะเถอะ เชื่อฉันนะ”

พลอยสรวนตัดสินใจลุกขึ้นยืน พยายามตัดใจจากสุนัขแสนรัก แล้วหันหลังเดินตรงไปยังรถยนต์สีดำ ทันทีที่ก้าวขึ้นรถ ไตรตติณห์ก็ตามเสียงหัวนว่า

“เธอทำอะไรของเธอ ปล่อยให้ฉันรอตั้งนานสองนาน”

“ฉันก็ล้าลาหมาของฉัน”

“หมาที่ไหน ฉันไม่เห็นหมาสักตัว”

“เจ้าแดง มันเพิ่งป่วยตายเมื่ออาทิตย์ก่อน”

ไตรตติณห์อึ้งไปหลายอึดใจ ตามด้วยกลอกตา ผู้หญิงคนนี้มีอาการทางประสาทเข้าขั้นรุนแรง ถึงขนาดเพ้อเจ้อคุยกับสุนัขที่ตายไปแล้ว

ช่วย...ฉัน...ด้วย...

หลังจากไตรศรินทร์ขับรถออกจากบ้านของย่าส้อมลิ้มได้สักพัก ย่าส้อมลิ้มก็โทร. มาย้ำเตือนว่าวันนี้เขาต้องพาพลอยสรวงไปจดทะเบียนสมรส และท่านอยากเห็นทะเบียนสมรสกับตาภายในวันนี้

ชายหนุ่มขบครามอย่างหงุดหงิดหลังจากวางสาย ย่าส้อมลิ้มคงจะโทร. ไปกล่อมย่าของเขาเพื่อให้ท่านโทร. มาย้ำเตือนเรื่องการจดทะเบียนสมรส

สองย่าหลานแสดงออกชัดเจนว่าอยากจับเขาจนตัวสั่น ฝ่ายหญิงชราก็ยึดเยียดหลานสาวให้อย่างออกนอกหน้า ส่วนหลานสาวก็ยิ่งกว่าเต็มอกเต็มใจที่จะตามเขามา และเป้าหมายของทั้งคู่คงเป็นอันได้ไปไม่ได้นอกจากทรัพย์สินสมบัติมหาศาลของเขา

เขากระตุกมุมปากน้อยๆ ขณะปรายตามองคนข้างกาย

ฝันหวานไปเถอะว่าจะได้แตะเงินของเขาสักบาท

ไตรศรินทร์เลือกเลี้ยวรถเข้าไปในสำนักงานเขตซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองและค่อนข้างปลอดภัย เพราะขึ้นเลือกสำนักงานเขตที่ผู้คนพลุกพล่าน มีหวังเรื่องที่เขาจดทะเบียนสมรสกับผู้หญิงบ้างคงได้ว่อนไปทั่วอินเทอร์เน็ตภายใน

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ยิ่งยุคนี้ผู้คนช้ำของเรื่องการใช้โซเชียลมีเดีย นักสืบมือสมัครเล่นสืบหาข่าวกันเก่งกาจมีล้นเมือง รับรองคงได้มีพาดหัวข่าวประมาณว่า...

เจ้าพ่อกาลีโนวิวรท์เงียบกับเจ้าสาววิกลจริต เพิ่งออกจากโรงพยาบาล บ้ามาสดๆ ร้อนๆ!

แค่คิดก็ขนลุกเกรียว ให้ตายก็ไม่มีทางให้คนอื่นรู้ว่าเขาแต่งงานกับผู้หญิงบ้า

เมื่อสองหนุ่มสาวก้าวลงจากรถ ชายวัยกลางคนในสูทสีดำก็สาวเท้าเข้ามาหาไตรติณห์

“สวัสดีครับคุณไตร”

“เรียบร้อยแล้วหรือยัง เรื่องที่ผมสั่ง” ไตรติณห์ถามทันที

“เรียบร้อยครับ สัญญาอยู่ครับ” ชายวัยกลางคนส่งซองเอกสารสีน้ำตาลให้ไตรติณห์ จากนั้นเขาก็หันไปทักทายพลอยสรวง “นี่คงเป็นคุณพลอย เจ้าสาวของคุณไตร”

ไตรติณห์จ้องลูกน้องทันควัน ไม่พอใจที่โดนตอกย้ำเรื่องเจ้าสาวทำให้ฝ่ายลูกน้องหน้าเจื่อน และกระแอมก่อนจะเอ่ยกับพลอยสรวงว่า

“สวัสดีครับ ผมพิบูลย์ เป็นทนายประจำตัวของคุณไตรครับ”

“สวัสดีค่ะ” พลอยสรวงยิ้มเป็นมิตรกับอีกฝ่าย

ไตรติณห์ปรายตามองหญิงสาวอย่างหมั่นไส้ มั่นใจว่าตั้งแต่เธอพบหน้าเขาจนถึงตอนนี้ เขายังไม่เห็นเธอส่งรอยยิ้มสดใสและเป็นมิตรแบบนั้นให้แม้แต่ครั้งเดียว

“ยินดีที่ได้รู้จัก มีอะไรให้ผมรับใช้เรียกได้ตลอดเวลาครับ”

“ทนายพิบูลย์ว่างนักหรือไง ถึงได้มีเวลาไปรับใช้คนนั้นคนนี่” ไตรติณห์ประชด

ทนายหน้าเจื่อนอีกครั้ง ตามด้วยยิ้มแหยๆ

“พลอยไม่มีอะไรต้องเรียกใช้คุณพิบูลย์หรอกค่ะ เพราะไม่ใช่เจ้าของ

บ่อนอบายมุข คงไม่มีฐานะปะปังกต้องใช้ทำนาย”

ชายวัยกลางคนกลิ่นยี่มทันทีเมื่อได้ยินคำตอบของพลอยสรวง แต่ก็
หน้าเจื่อนทันควันเป็นรอบที่สามเมื่อไตรตติณห์ทำหน้าดูใส่

“เสรีจตุระก็กลับไปได้แล้วคุณนาย” ไตรตติณห์ส่งเสียงเข้ม
“ครับฯ” อีกฝ่ายตอบรับ ล้าลาคนทั้งสองแล้วสาวเท้าออกไปจากตรง
นั้น

เมื่ออยู่กันแค่สองคน ไตรตติณห์ก็เอ่ยด้วยความไม่พอใจ
“คราวหน้าคราวหลัง กรุณาเรียกบ่อนกาลิโนแทนบ่อนอบายมุขด้วยนะ”
“จะเรียกอะไรมันก็เหมือนกันทั้งนั้นแหละ”

“มันไม่เหมือน เวลาเธอพูดว่าบ่อนอบายมุข มันก็ถึงบ่อนเล็กๆ ตาม
ตรอกซอกซอย แต่บ่อนกาลิโนบนเรือสำราญของฉันมีคลาสกว่านั้นเยอะ”

“แต่มันก็เป็นบ่อนการพนันเหมือนกันอยู่ดี” พลอยสรวงโต้กลับอย่าง
ไม่ยอมแพ้

“มีแต่คนบ้าอย่างเธอเท่านั้นแหละที่คิดว่าเหมือน”
“คุณนั่นแหละบ้าที่คิดว่ามันแตกต่างกัน”
“เหรอก ไครบ้าก็ไม่รู้นะ แต่อย่างน้อยฉันก็ไม่เคยอยู่ในโรงพยาบาล
บ้ามาก่อน” ไตรตติณห์ยิ้มสมเพช

“คุณสืบเรื่องฉันนั่นเหรอก”
ไตรตติณห์ยกไหล่เล็กน้อย “เป็นธรรมดา ฉันต้องสืบประวัติคนที่
คุณย่ำบังคับให้ฉันแต่งงานด้วย แต่ถามหน่อยเถอะ เธอหายดีแล้วหรือยัง
โรงพยาบาลถึงอนุญาตให้เธอออกมาได้”

“ถ้าโรงพยาบาลอนุญาตให้ฉันออกมาได้ก็แปลว่าฉันหายดีแล้ว”
“แต่เท่าที่ฉันดู เธอยังไม่น่าจะหายดีนะ”
“คุณจะคิดยังไงก็เรื่องของคุณ” พลอยสรวงเซิดหน้าเล็กน้อยอย่าง

ดีดิ่ง
ไตรตติณห์ยิ้มเย็น “โอเค ฉันคิดว่าเธอยังมีอาการทางประสาทอยู่”

พูดจบเขาก็หันหลังแล้วเดินไปยังอาคารสำนักงานเขต

“ฉันก็ขอแสดงความยินดีด้วยนะค่ะที่คุณได้แต่งงานกับ...คนบ้า”

พลอยสรวลเย้ยกลับ

ชายหนุ่มหยุดนิ่ง เหลียวมามองด้วยสายตาเย็นชา

“แต่ฉันคงไม่แสดงความยินดีกับเธอหรอกนะที่ได้แต่งงานกับผู้ชายที่หล่อและรวยมากอย่างฉัน เพราะนับจากนี้ไปชีวิตของเธอคงไม่ได้เหมือนเจ้าหญิงหรือโอรยด้วยกสิภูกุหลาบ แต่มันจะทำให้เธอ...ยิ้มไม่ออก”

ไตรตดิन्हหันกลับไปอีกครั้งเมื่อพูดจบ พลอยสรวลจึงย่นจมูกใส่

“เมื่อกี้หน้าจะให้เจ้าแดงจับน้องซะให้เซ็ด” เธอบ่นนิ่งงำ ก่อนจะเดินตามคนตัวโตตรงไปยังอาคารสำนักงานเขต

ครู่ถัดมา ทั้งสองก็นั่งอยู่ตรงหน้าเจ้าหน้าที่ของสำนักงานเขตซึ่งดำเนินการเรื่องจดทะเบียนสมรสให้ทั้งคู่ สีหน้าของว่าที่คู่สามีภรรยาเฉยชาไม่ต่างกัน ไม่มีแววของคู่รักหนุ่มสาวข่าวใหม่ปลามัน จนเจ้าหน้าที่อดมองด้วยความสงสัยไม่ได้ แต่ก็ไม่กล้าถามอะไร

เมื่อเจ้าหน้าที่ยื่นเอกสารจดทะเบียนสมรสให้ทั้งสองเซ็น พลอยสรวลอ่านอยู่ครู่หนึ่งก็ตั้งท่าจะจดปากกา แต่ไตรตดิन्हพูดขึ้นว่า

“เดี๋ยว”

หญิงสาวหันไปมองเขา “คุณมีอะไร”

“ก่อนที่เธอจะเซ็นใบทะเบียนสมรส ฉันอยากให้เธอเซ็นเอกสารนี้ด้วย” ไตรตดิन्हหยิบเอกสารในซองสีน้ำตาลให้

พลอยสรวลรับมาอ่าน เมื่ออ่านจบก็หันไปพูดกับเขาว่า

“คุณให้ทนายปิบูลย์เตรียมเอกสารเร่งด่วนเลยหรือคะ”

“ใช่ ถ้าเธออยากจดทะเบียนสมรสกับฉันก็ต้องเซ็นยินยอมในเอกสารนี้ด้วยว่า เธอพร้อมหย่ากับฉันภายในหนึ่งปีหลังจากนี้ เธอจะไม่มีสิทธิ์ในทรัพย์สินของฉันแม้แต่บาทเดียว และไม่มีสิทธิ์เรียกร้องค่าชดเชยใดๆ จากฉันด้วย”

“คุณนี่ก็เป็นบ้าเลยนะ หายใจเข้าออกเป็นเงินเป็นทองไปหมด” เธอ มองเขาอย่างไม่ชอบใจสักเท่าไร

“ช่วยไม่ได้ สมบัติพวกนี้พ่อฉันสร้างมา และฉันก็ทำให้มันเพิ่มขึ้นอีก ตั้งนั้นฉันไม่ยอมให้ใครมาชุปมือเปิบง่ายๆ ทروق” ไตรดิษฐ์จึงใจจ้องเธอ ขณะพูด

“แล้วถ้าฉันไม่ยอมเซ็นล่ะ”

“การจดทะเบียนสมรสก็จะไม่เกิดขึ้น” เขาตอบกลับ

“แล้วคุณจะอธิบายให้คุณย่าของคุณเข้าใจได้อย่างไร”

“ฉันมีวิธีการของฉันก็แล้วกัน ว่าไง จะยอมเซ็นหรือไม่เซ็น”

พลอยสรวงมองเขาด้วยหางตาก่อนจะจดปากกาเซ็นชื่อลงในสัญญา ของเขาและเอกสารการจดทะเบียนสมรส

ไตรดิษฐ์ยิ้มน้อยๆ ที่หญิงสาวยอมเซ็นยินยอมในสัญญาง่ายดายกว่า ที่คิดไว้ นี่กว่าจะต้องใช้เวลามากกว่านี้เสียอีก

เมื่อทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย เจ้าหน้าที่ก็ยื่นใบทะเบียนสมรสให้ทั้งสอง คนละฉบับ ซ้ายยังอวยพรให้ทั้งคู่ครองรักกันยืนยาว มีลูกเต็มบ้านมีหลาน เต็มเมืองอีกต่างหาก

“เราสองคนคงไม่มีทางมีลูกด้วยกันได้หรอกครับ” ไตรดิษฐ์ตอบ เจ้าหน้าที่คนนั้น ก่อนหันหลังแล้วเดินออกไปโดยไม่คิดรอหญิงสาว

เจ้าหน้าที่ผู้นั้นมองพลอยสรวงด้วยสายตาเห็นอกเห็นใจ หญิงสาวยิ้ม ขอบขอบคุณและยกมือไหว้ ก่อนจะสาวเท้าไปจากตรงนั้น

เมื่อพลอยสรวงเดินซอยเท้าตามหลังไตรดิษฐ์มาจนถึงหน้าประตู อาคาร ชายหนุ่มก็หันมาทำหน้าที่หยุดหิดและพูดหัววนๆ ว่า

“เดินเร็วกว่านี้หน่อยได้มั๊ย ฉันรีบ”

หญิงสาวทำหน้าอ แต่แล้วก็ขมวดคิ้วขณะหันไปมองประตูห้องน้ำ ทางซ้ายมือ

“เอ่อ ฉันขอเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ”

ไตรศินห์ถอนหายใจดังพรีด “เร็วๆ แล้วกัน ฉันไม่ชอบรอนาน”

พลอยสรวงแอบย่นจมูก แล้วสาวเท้าตรงไปยังห้องน้ำ พอเข้าไปในห้องน้ำ ไฟก็ดับปั๊บ ต้องรออยู่ครู่หนึ่งไฟถึงติดอีกครั้ง

เมื่อไฟห้องน้ำสว่างขึ้น พลอยสรวงก็ยืนนิ่ง สายตาจับจ้องไปยังผู้หญิงคนหนึ่งที่ยืนหันหลังให้ เธอเป็นหญิงร่างท้วม สวมชุดคล้ายพนักงานทำความสะอาด

“ป่าเรียกหนูทำไมหรือคะ” พลอยสรวงถาม เมื่อครู่ป่าคนนี้อยู่กับมือเรียกอยู่หน้าห้องน้ำ

หญิงร่างท้วมค่อยๆ หันมา ใบหน้านั้นชื้นเผือดไม่ต่างกับซากศพ ชมับข้างหนึ่งมีเลือดไหล หลังจากฟังความประสงค์ของอีกฝ่าย พลอยสรวงก็มีสีหน้าหนักใจ

“แต่ป่าคะ ผู้ชายคนที่มากับหนูเขาใจร้อนมาก ถ้าหนูไปช่วยป่าหาของเขาต้องโกรธแน่เลย เอาไว้หนูมาช่วยทีหลังนะคะ หนูสัญญาว่าภายในอาทิตย์หน้าหนูจะมาหาป่าที่นี่”

แต่เมื่อพลอยสรวงหันหลังจะเดินออกจากห้องน้ำ ป่าคนเดิมก็มายืนขวางหน้าประตู จ้องหลอนไม่วางตา ทำให้หลอนมองป่าอย่างอ่อนใจ พलगถอนหายใจ

“โอเคคะป่า หนูจะออกไปหาของให้เดี๋ยวนี้”

หญิงสาวเดินออกจากห้องน้ำ ตรงไปยังสวนหย่อมเล็กๆ หลังอาคาร แล้วก้มหาของอย่างตั้งอกตั้งใจ

“ป่าแน่ใจหรือคะว่าทำสร้อยทองหายตรงนี้...คะ ถ้าป่าแน่ใจ ก็คงจะตกอยู่แถวนี้แหละ...ว่าแต่ทำไมป่าถึงอยู่ในห้องน้ำล่ะคะ...อ้อ เมื่อเดือนก่อนตอนทำความสะอาดในห้องน้ำ ป่าเกิดหน้ามืด ลื่นล้ม หัวฟาดขอบชักโครก...แยจ้จ้จ้คะ คนแก่ต้องระวังเรื่องลื่นล้มในห้องน้ำ หนูก็ห่วงยาเหมือนกัน แต่ยังดีที่ยามีจุกดูแล ไม่งั้นหนูไม่มีทางทั้งยามาเด็ดขาด”

ระหว่างที่พลอยสรวงพูดเจื้อยแจ้วพร้อมกับก้มหาสร้อยทอง ใครคน

หนึ่งก็ยื่นหน้านิ้วอยู่ไม่ห่างจากสวนหย่อมนัก

“เป็นบ้าอะไรอีกเนี่ย พุดคนเดียวแล้วยังมาค้ำหาของในสวนหย่อมอีก” ไตรดิษฐ์บ่นจึงมำอย่างหงุดหงิด และเดินผละไปจากตรงนั้น

ภายในสวนหย่อม จู่ๆ ป้าก็หายตัวไปโดยไม่บอกไม่กล่าว

“อ้าว ป้า หายไปไหนแล้ว ยังหาสร้อยไม่เจอเลย” พลอยสำรวจพุดเมื่อมองไปรอบๆ แล้วไม่เห็นป้า พลันทางตาก็เห็นแสงสีทองวอบแวบอยู่ข้างกระถางต้นพุทธรักษา เลยเคลื่อนตัวไปใกล้กระถางนั้น แล้วก็ฉีกยิ้มกว้างทันที เมื่อเห็นสร้อยของหนักสองบาทลักษณะเหมือนที่ป้าบอกไว้ตกอยู่ใกล้ๆ

พลอยสำรวจคว้าสร้อยของเส้นนั้นมาเก็บใส่ในกระเป๋ายามสี่น้ำตาลและรีบเดินกลับไปหาไตรดิษฐ์ แต่เมื่อเดินมาถึงรถยนต์สีดำก็ต้องประหลาดใจ เมื่อเห็นบ้านั่งอยู่ในรถกับไตรดิษฐ์ เขาทำท่าเหมือนจะขยับเกียร์รถ แต่คงจะติดอะไรสักอย่าง เมื่อหล่นมองเข้าไปในรถก็พบว่า สาเหตุที่เขาขยับเกียร์ไม่ได้เป็นเพราะป้าใช้สองมือจับเกียร์ไว้

ไม่กี่วินาทีต่อมา ป้าก็มาปรากฏตัวตรงหน้าพลอยสำรวจ หล่นเลยยื่นสร้อยทองในมือให้ป้าดู

“หนูหาเจอแล้วค่ะป้า”

ป้าคลี่ยิ้มและเอ่ยขอบคุณ

“เดี๋ยวหนูจะเอาสร้อยไปให้หลานสาวป้านะคะ ป้าไม่ต้องห่วง”

ไตรดิษฐ์บิบแตรเร่ง หน้าตาหล่อเหลาบุตบั้งขณะเหลือบมองพลอยสำรวจ

“เขาเร่งหนูอีกแล้ว ว่าแต่เมื่อกี้ป้าแกล้งเขาทำไมคะ” หล่นถาม และกลืนยิ้มแทบไม่ทัน เมื่อรู้เหตุผลที่ป้าแกล้งผู้ชายเงี้ยง่าที่นั่งตีหน้ายักษ์อยู่ในรถ

“ขอบคุณนะคะป้าที่อุตส่าห์ช่วยหนู” พลอยสำรวจไหว้ขอบคุณป้าก่อนจะก้าวขึ้นรถ

ไตรดิษฐ์ขบกรามแน่นอนอย่างข่มอารมณ์ “เลิกทำตัวบ้าๆ ซะที่ได้มัยเห็นแก่หน้าฉันบ้าง อยากให้คนอื่นรู้หนักหรือไงว่าฉันรู้จักกับคนบ้า”

“ฉันไปทำบ้าอะไร”
 “ก็เมื่อกี้เธอยกมือไหว้ใคร”
 “ฉันก็แค่...ไหว้เล่นๆ”

ชายหนุ่มถอนหายใจดังพรีด “นี่แปลว่าฉันต้องทำใจกับอาการ
 วิกฤติของเธอใช่ไหม”

พลอยสรวงไม่ตอบ แต่ทำหน้าอกกับปากขมขมขมิบแทน

“แล้วเธอหายไปไหนตั้งนาน ฉันบอกแล้วว่าฉันรีบ”

“ถ้ารีบ คุณไปก่อนก็ได้นี่ อย่างมากฉันก็เรียกแท็กซี่ตามไปก็เท่านั้น”

“ฉันก็...ฉันไม่ได้ใจร้ายใจดำถึงขั้นหึงผู้หญิงบ้าง ดูบ้านนอกอย่างเธอ
 ไว้ที่นี้หรือกะนะ เพราะเธอคงไปบ้านฉันไม่ถูก”

“นั่นสิคะ หน้าตาหล่อๆ อย่างคุณคงไม่ใจร้ายโหดเหี้ยมแล้งน้ำใจถึง
 ขั้นจะหึงฉันไว้ที่นี้หรือ ก็นั่น” พลอยสรวงแก้มลิงประชิดเสียงหวาน หมั่นไส้
 คนชู้เก็กเต็มแก่

“รู้ไว้ก็ดี คราวหลังก็ทำอะไรเร็วๆ ด้วย จำไว้ ฉันไม่ชอบรอใคร”

“ค่า งั้นก็รีบออกรถสิ จะมัวโอ้อ้ออะไร”

ไตรตติณห์ไม่ตอบ แต่สายตาที่จับจ้องเกียร์รถฉายแววลั้งเล

“รถไม่เสียหรือคะ ออกรถเถอะ” พลอยสรวงบอกยิ้มๆ

“เธอไม่มีสิทธิ์มาสั่งฉัน จำไว้” ไตรตติณห์พูดเสียงเย็นชา

พลอยสรวงแหม่ปาก คร้านจะปะทะคารมกับคนเง่า แต่ก็อดกลั้นยิ้ม
 ไม่ได้เมื่อเขายื่นมือไปยังเกียร์รถอย่างลั้งเล และแสดงอาการโล่งใจเมื่อขยับ
 เกียร์ได้

หล่อนเหลือวหลังไปยิ้มให้ป่าที่นั่งอยู่บนเบาะหลัง นี่ถ้าไม่ได้ป่า
 ไตรตติณห์คงบึ้งรถกลับบ้าน ทิ้งหล่อนไปแล้วกระมัง นึกแล้วก็สมน้ำหน้า
 เขาโดนผีแก๊ง ใจร้ายใจดำนัก คิดจะทึ่งกันได้อะไร

พลอยสรวงแอบมองใบหน้าด้านข้างของคนขับ มันแสนจะเย็นชา
 ไม่ต่างกับรูปสลักจากหินที่ไร้ชีวิตจิตใจ ตั้งแต่เจอเขาเมื่อหลายชั่วโมงก่อน

จนถึงวินาทีนี้ หล่อนยังไม่ได้เห็นรอยยิ้มเขาลักครั้งเดียว

เขายังเป็นเสื้อยิ้มยากคนเดิม แถมยังปากคอเราะร้ายกว่าเดิมด้วย
ไม่รู้ว่าหล่อนควรจะดีใจหรือเสียใจดีที่โชคชะตาได้นำพาให้ทั้งสอง
ต้องโศกมาพบกันอีกครั้ง ทั้งๆ ที่เขาแสดงออกชัดเจนว่ารังเกียจเด็ดจันท์
หล่อนยิ่งกว่ากึ่งก็้อไส้เดือน

คิดถึงตรงนี้พลอยสรวกก็น้ำมุ่มโดยไม่รู้ตัว
หล่อนก็รังเกียจเขาเหมือนกัน คนอะไรแล้งน้ำใจ เย็นชาที่เท่านี้ แถม
ยังไม่คิดจะทำอาชีพสุจริต ยึดอาชีพเปิดบ่อนกาสิโนบนเรือสำราญ เขาช่าง
ไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษเอาเสียเลย

นี่ถ้าไม่เห็นแก่ย่าส้มลิ้ม ฝืนไปเถอะว่าจะยอมตามเขามาง่ายๆ แบบนี้
‘จริงหรือ พลอย’ เสียงเล็กๆ ในส่วนลึกร้องถามอย่างรู้ทัน
“จริงสิ” หล่อนโพล่งตอบทันควันอย่างลืมหูลืมตา
ไตรติณห์ทำเสียงจ้ออย่างหงุดหงิด และถามว่า
“จริงอะไรของเธอ ชอบพูดคนเดียวไม่เลิกเลยนะ จันท์น่าจะ
รักษาตัวในโรงพยาบาลบ้างต่ออีกหน่อยก็ดีนะ”

พลอยสรวกอยากจะสวนเขากลับ แต่เพราะมีเรื่องต้องให้เขาช่วย เลย
เลือกเก็บความโมโหไว้ก่อน

“ฉันมีเรื่องจะขอร้องคุณหน่อย”

“อะไร” เขาถามกลับเสียงห้วนด้วยความรำคาญตามเคย

“คุณช่วยแวะไปที่ซอยสามเสนสี่ให้ฉันหน่อยสิคะ”

“แวะไปทำไม”

“ฉันต้องไปหาใครคนหนึ่ง”

“ใคร”

“บอกไปคุณก็คงไม่รู้จักหรอก” ขนาดหล่อนเองยังไม่รู้จักเลย เพราะ
เพิ่งรู้จักป่าเมื่อไม่กี่วันแล้วจะรู้จักหลานสาวป่าได้อย่างไร

ชายหนุ่มถอนหายใจดังพริตเป็นรอบที่เท่าไรไม่ทราบ

“แต่ฉันคงแวะไปไม่ได้”

“ทำไมล่ะคะ”

“ก็บอกแล้วไงว่าฉันรีบ”

“แต่แวะไปแค่แป๊บเดียวเองนะคะ ช่วยฉันหน่อยนะคะคุณไตร” พลอย-
สำรวจลงทุนอื้อฉาว

แต่ไตรติดหัวปฏิเสธเด็ดขาด “ไม่”

หล่อนหน้างอ “งั้นฉันไปเองก็ได้”

“จะไปยังไง”

“ก็เรียกแท็กซี่ไปเองไงคะ”

เอี้ยด...

ไตรติดหัวจอตระกษิตริมทางทันที คนที่นั่งข้างๆ ทำหน้างุนงง

“คุณจอตระกษาทำไม”

“ก็เธอจะได้ลงไปเรียกแท็กซี่ไง” เขาตอบหน้าตาเฉย

พลอยสำรวจมองเขาอย่างไม่เชื่อสายตา ตามด้วยสุดลมหายใจลึกๆ เพื่อข่มความเดือดดาล อยกบิบบคอเขาให้ลื่นจุกปากนักเซียว จากนั้นหล่อนก็เปิดประตู สะบัดตัวลงจากรถ ในเสี้ยววินาทีถัดมา รถคันนั้นก็แล่นหนีออกไปทันที

“ใจร้ายใจดำยิ่งกว่าอีกา เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็นคนเลี้ยงน้ำใจแบบนี้มาก่อนเลย อันที่จริงบ้าน่าจะบิบบคอตานี้ให้ลื่นจุกปาก ตาถลนไปเลยก็ดีนะคะ” พลอยสำรวจบ่นด้วยความเจ็บใจขณะยืนอยู่บนบาทวิถีกับป้าคนเดิม
ป้าไม่ได้ตอบกลับ แต่ดวงตาของเธอฉายแววกังวล หญิงสาวยิ้มอย่างเข้าใจ

“ไม่ต้องห่วงนะคะป้า เดี่ยวเรานั่งแท็กซี่ไปกันก็ได้ ยังไงหนูก็ต้องเอาสร้อยเส้นนี้ไปให้หลานป้าให้ได้”

เมื่อแท็กซี่สี่ล้อพุดันหนึ่งแล่นผ่านมา พลอยสำรวจก็กวักมือเรียกทันที เพื่อให้พาไปส่งที่ซอยสามเสนสี่

“ครับ คุณย่า” ไตรติณห์เอ่ยเสียงสุภาพหลังจากกอดรับสาย

“ไปรับพลอยแล้วใช่ไหม้ ไตร”

ชายหนุ่มนั่งเงยไปหลายวินาทีก่อนจะตอบว่า “ครับ”

“ดีแล้ว ผากไตรดูเล่น้องให้ดีๆ นะลูก พลอยเป็นเหมือนหลานย่า คนหนึ่ง ย่ารับปากกับคุณย่าสั้มลึ้มว่าจะดูแลพลอยให้ดีที่สุด ไตรอย่าทำให้ย่าต้องผิตคำพูดนะลูก”

“เอ่อ...ครับ” ไตรติณห์เหลียวมองไปยังเบาะที่นั่งข้างๆ ซึ่งว่างเปล่า

“ขอบใจไตรมากนะ แล้วไตรกำลังทำอะไรอยู่”

“ซั้บรถอยู่ครับ”

“เพิ่งไปรับน้องมาใช่ไหม้ ถ้าัั้นขอย่าคุยกับพลอยหน่อยนะ”

“เอ่อ...เอ่อ...พลอยผล็อยหลับไปเมื่อกั้ะครับ” ไตรติณห์พนมม
หายใจอย่างโล่งอกที่คิดหาคำตอบได้ทันท่วงที

“ัั้นไว้คุยกันทีหลังก็ได้ ดูแลตัวเองดีๆ นะไตร”

หลังจากวางสาย ก็ว้เข้มๆ ของชายหนุ่มก็ขมวดเข้าหากัน เขาทำเสียง
จึ้ในปาก ก่อนจะบ่นพึมพำว่า

“ยายบ้าเอ๊ย หาเรื่องให้ฉันปวดหัวได้ตลอด”

ไตรติณห์ตัดสินใจซั้บรถกลับไปตามเส้นทางที่จะไปชอยสามเสนสี่
ระหว่างนั้นก็กวาดตามองหารถแท็กซี่ที่พลอยสรวงเป็นผู้โดยสาร โชคดีที่ใช้
เวลาเพียงไม่นานก็เห็นพลอยสรวงอยู่ในแท็กซี่สีชมพูคันหนึ่งที่กำลังเคลื่อน
ผ่านสี่แยกไฟแดงไป ทว่ารถของเขาติดไฟแดงพอดี แต่อย่างน้อยเขาก็จำ
ทะเบียนรถแท็กซี่คันนั้นได้ คิดว่าคงจะตามได้ไม่ยาก

เมื่อสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียว ไตรติณห์ก็เคลื่อนรถออกทันที
แต่ซั้บไปได้ครู่หนึ่งก็ยังไม่พบแท็กซี่คันดังกล่าว

“ซั้บไปเส้นไหนแล้ว”

“คุณ คุณ ไปช่วยแม่หนูคนนั้นเร็ว เธอกำลังได้รับอันตราย บ้าช่วย
เธอไม่ได้ คนซั้บแท็กซี่ห้อยพระเต็มคอเลย...” บ้าที่เสียชีวิตในห้งน้ำ

คนเดิมปรากฏตัวข้างๆ ไตรติณฑ์ และร้องบอกเขาซ้ำๆ ด้วยความร้อนใจ
 สารถีนุ่มหันไปมองที่นั่งข้างคนขับ รู้สึกแปลกๆ ขึ้นมาอย่างไม่มี
 เหตุผล

“คุณเลียวย้ายแยกข้างหน้า เธออยู่นั้น” ป้าร้องบอกข้างหูเขา

ไตรติณฑ์ขมวดคิ้ว รู้สึกเหมือนมีเสียงดังก้องอยู่ในหู พลันเขาก็เลียวย
 ย้ายแยกข้างหน้าโดยไม่รู้ตัว

“เฮ้ย มาผิดทางได้ยังไง” เขาบ่นอย่างหัวเสียเมื่อมาผิดเส้นทาง และ
 ต้องเสียเวลาวงรถกลับอีกครั้ง

“วันนี้เป็นวันอะไร ติตๆ ชัดๆ ไปหมดทุกอย่าง” ไตรติณฑ์บ่นไปเรื่อย
 ขณะมองหาจุดกลับรถ แต่แล้วเขาก็สะดุดตากับแท็กซี่สีชมพูคันหนึ่งจอด
 ชิดริมทางข้างหน้า เมื่อเห็นป้ายทะเบียนรถ ก็จำได้ว่าเป็นรถแท็กซี่คันที่
 พลอยสำรวจโดยสาร

เขาแปลกใจที่แท็กซี่มาจอดอยู่แถวนี้ เพราะนี่ไม่ใช่เส้นทางไปซอย
 สามเสนสี่เลย หรือถ้าแท็กซี่จะไปส่งพลอยสำรวจเสร็จเรียบร้อยแล้วขับรถมา
 จอดแถวนี้ก็คงเป็นไปได้ เพราะจากจุดนี้ขับไปถึงซอยสามเสนสี่ก็กินเวลา
 ไม่ต่ำกว่าหนึ่งชั่วโมง กว่าจะขับกลับมาอีกทีแล้วนี่ก็เพิ่งผ่านไปยังไม่ถึงครึ่ง
 ชั่วโมง

ไตรติณฑ์ตัดสินใจจอดรถต่อท้ายแท็กซี่คันนั้น ขณะที่ป่าในชุด
 พนักงานทำความสะอาดมีสีหน้าโล่งใจ

“คุณลงไปช่วยแม่หนูเร็วเข้า ก่อนที่เธอจะได้รับการอันตราย” เธอเร่งเร้า
 พอก้าวลงจากรถคันหรู ไตรติณฑ์ก็สาวเท้าเข้าไปใกล้ป่าหญ้าสูง
 ริมทาง ชะเง้อมองเข้าไปก็ไม่พบอะไรนอกจากหญ้าสูงท่วมศีรษะ เขาลังเล
 อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ แหกป่าหญ้าเข้าไป คอยสอดสายสายตา เพราะ
 เกรงว่าจะปะทะเข้ากับงูสักตัว

หลังจากเดินเข้าไปเกือบยี่สิบเมตร ก็พบบ้านไม้กิ่งลังกะสีโหล่มๆ หลัง
 หนึ่ง

“ช่วย...ฉัน...ด้วย” เสียงร้องขอความช่วยเหลือเบาๆ ดังแว่วมาเข้าหู
ไตรตติณห์หนึ่งจัน จำได้ทันทีว่านั่นเป็นเสียงของพลอยสรวง

“พลอย”

เขาสาวเท้าตรงไปยังบ้านหลังนั้นอย่างไม่รีรอ แทบไม่ต้องเสียเวลา
ผลึกประตูไม้เก่าๆ เข้าไป เพราะมีแค่เชือกคล้องไว้กับตะปูเท่านั้น

ภาพแรกที่เขาเห็นคือ พลอยสรวงนอนกุ่มท้องอยู่บนพื้นไม้สักปรก
โดยมีผู้ชายผิวคล้ำ รูปร่างเตี้ยล่ำ สวมเสื้อสีฟ้าของคนขับแท็กซี่ กำลังคร่อม
ร่างเธอไว้ มันพยายามทิ้งกระโปรงเธอ แต่หญิงสาวก็ยึดกระโปรงไว้ด้วยมือ
ข้างหนึ่ง

คนขับแท็กซี่หันขวับเมื่อประตูเปิดออก สีหน้าฉายแววตกใจ ขณะที่
พลอยสรวงเบิกตากว้างด้วยความดีใจเมื่อเห็นเขา

ไตรตติณห์ตรงเข้าไปกระซอกไหล่คนขับแท็กซี่ที่เห็นกาม และเสยหมัด
เข้าที่ปลายคางเต็มแรง ชายหุน่เตี้ยล่ำกระเด็นหงายหลังไปกระแทกผนังไม้
เลือดกบปากทันที

“พี่ไตร” พลอยสรวงเรียกเขาเสียงแผ่ว มือข้างหนึ่งยังกุ่มท้องไว้ขณะ
ยันตัวขึ้นหนึ่งอย่างยากเย็น คาดว่าคงโดนชกท้องไปหลายหมัดจึงยังไม่หาย
จุกง่าย ๆ

“เป็นยังไงบ้างพลอย” ไตรตติณห์ย่อตัวลงข้างๆ เพื่อช่วยประคองเธอ
ขึ้นนั่ง สีหน้าเย็นชาก่อนหน้านั้นแทนที่ด้วยความห่วงใย

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“ไม่เป็นไรได้ยังไง โดนมันชกท้องจนจุกเลยใช้มั๊ย”

พลอยสรวงพยักหน้า สีหน้ายังบิดเบี้ยวจากความเจ็บปวด

คนขับแท็กซี่ว้ายร้ายทำท่าจะหนีออกจากบ้านไม้ แต่ไตรตติณห์ไวกว่า
เขาผละจากหญิงสาวและตรงเข้าไปชกหมอนั้นอีกหลายหมัดจนมันหมด
สภาพ ลงไปนอนกองอยู่บนพื้น หน้าตาฟกช้ำดูไม่ได้

“ชอบรังแกผู้หญิงนักใช้มั๊ย” ไตรตติณห์เค้นเสียงกร้าว นัยน์ตาลุกวาว

ราวกับมีลูกไฟอยู่ข้างใน เขาเหลือบมองไปยังมุมห้อง เห็นเชือกและมีดปลายแหลม เขาชบครามแน่น คาดว่าคงเป็นอุปกรณ์ไว้ข่มขู่หญิงไม่มีทางสู้

เขาเดินไปหยิบเชือกมามัดมือ เท้า และปากของคนร้ายอย่างแน่นหนา จนกระดิกกระเดี้ยแทบไม่ได้ จากนั้นก็โทร. แจ้งตำรวจ พอวางสายก็พูดกับคนร้ายว่า

“นอนรออยู่ตรงนี้เป็นนะ เดี่ยวตำรวจคงจะมาลากตัวแก็ไปนอนในคุก”

ไตรติดนทร์กลับไปนั่งข้างๆ พลอยสำรวจอีกครั้งเพื่อช่วยประคองเธอ เพราะเธอยังลุกไม่ขึ้น

“ลุกไหวมั๊ย”

พลอยสำรวจพยักหน้า แต่สีหน้าท่าทางฟ้องชัดว่ายังเจ็บปวดจากอาการจุกท้อง สุดท้ายไตรติดนทร์จึงตัดสินใจชวนตัวเธอเข้าสู่อ้อมแขนโดยไม่บอกไม่กล่าว แล้วอ้อมเธอออกไปจากบ้านหลังนั้น

พลอยสำรวจมีสีหน้าตกใจเมื่อโดนอ้อมอย่างไม่ทันตั้งตัว ได้แต่ทำตัวแข็งทื่อ แต่ไม่อาจละสายตากจากใบหน้าด้านข้างอันแสนหล่อเหลาทว่าเย็นชา ไร้ความรู้สึกของคนอ้อม วินาทีนั้นหัวใจของพลอยสำรวจเต้นตึกตักเร็วกว่าปกติอย่างไม่อาจควบคุมได้ คล้ายกับไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ตอนที่หล่อนเห็นเขาเดินผ่านประตูรั้วไม้ของบ้านสวนเข้ามา

เขาเปลี่ยนจากเด็กชายรูปร่างผอมสูงเป็นชายหนุ่มตัวบ่อเริ่ม ใบหน้ายังเหลือเค้าเด็กน้อยคนนั้น แต่หล่อเหลาคมเข้มยิ่งกว่าเดิม อาจเป็นเพราะไรหนวดสีเขียวตามแนวคางบึกบึนนั้นกระมัง นัยน์ตาสีนิลของเขายังคงส่องประกายสดใส แต่แวต่ายังเย็นชาไม่แปรเปลี่ยน

“เลิกมองฉันแบบนั้นได้แล้ว”